

οι
σαντινίστας
και
οι
ινδιάνικες
μειονότητες
στη
νικαράγουα

Β' ΕΚΔΟΣΗ

**ΟΙ
σαντινίστας
και
ΟΙ
ινδιάνικες
μειονότητες**

EDITION
LA MASSE CRITIQUE
BP 169
95 100 ARGENTEUIL
FRANCE

Μετάφραση
Α. ΚΑΣΑΠΗ
Εισαγωγή
Δ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΙΔΗΣ

*Εναλλακτικές
Εκδόσεις*

T.Θ 31 421
T.K 100 35
Αθήνα 47
Athens
Greece

Α' ΕΚΔΟΣΗ 1990
Β' ΕΚΔΟΣΗ 1992

"ένα παρθένο δά-
σος, γεμάτο σκοτω-
μένους φίλους, το
μυαλό μας..."
σε αυτούς

**ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ - ΣΤΕΚΙ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ**

**Μασσαλίας 20 & Σκουφά
Τηλ: 36 14 947**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Νικαράγουα κατοικούνταν απ' την αρχαιότητα, από διάφορες φυλές των γλωσσικών οικογενειών Chibcha και Metagalpan. Κλάδοι των Αζτέκων και των Τολτέκων, ήρθαν απ' τον βορρά τον 6ο-10ο αιώνα μ.χ. Στην Ανατολική Ακτή, εντοπίστηκε παρουσία ιθαγενών 7000 π.χ κι απ' το 10ο αιώνα μ.χ. άρχισαν ν' ανηψύσονται οι κοινωνίες των Miskitos, Sumus και Ramas. Αυτές, ήσαν κυρίως νομαδικές (κυνήγι, ψάρεμα, συλλογή καρπών), ενώ στην πιό πυκνοκατοικημένη Δυτική Ακτή οι ιθαγενείς όπως οι Τσολουτέκοι, ήσαν κυρίως γεωργοί έχοντας αναπτύξει και διάφορες τεχνικές όπως η εξόρυξη και η επεξεργασία του χρυσού.

Ο Χ. Κολόμβος, έφθασε στην Ανατολική Ακτή στο 4ο ταξίδι του το 1502-4 και το 1522 η χώρα δέχτηκε από την Δυτική Ακτή την εισβολή των κονκισταδόρων του Χίλ Γκονζάλεθ ντε Αβιλα. Η χώρα αυτή των λιμνών και των ηπαιστέων που βρέχεται απ' τον Ειρηνικό και πήρε τ' όνομά της απ' τη φυλή Νικαράο, έγινε Αποικία κι εντάχθηκε το 1570 στο Γενικό Καπιτανάτο της Γουατεμάλα. Οι αυτόχθονες υποτάχθηκαν σε καταναγκαστική εργασία στα ορυχεία και στις

φεουδαρχικές γαιοκτησίες που δημιούργησαν οι κατακτητές και οι απόγονοί τους, που ευθύνονται για την Γενοκτονία 1.000.000 Ινδιάνων.

Οι Ισπανοί, δεν μπόρεσαν όμως να διεισδύσουν στην δασώδη κι ελώδη Αν. Ακτή, όπου οι Miskitos δεν δεν νικήθηκαν ποτέ. Η Ακτή δέχτηκε επίσης πολλές επισκέψεις κουρσάρων, κυρίως Αγγλων, με τους οποίους οι Miskitos συμάχησαν εναντίον των Ισπανών. Η Μ. Βρετανία εκμεταλλεύτηκε την ιδιορρυθμη αυτή συμμαχία κι εγκατέστησε εκεί ένα άτυπο προτεκτοράτο, τη Moskitia μ' ένα βασιλιά Miskito, κι ίδρυσε τις πόλεις Blufields (που φέρει τ' όνομα ενός πειρατή) και Γκρέυ Τάουν (Σάν Χουάν ντέλ Νόρτε).

Το 1800 οι Miskitos απώθησαν οριστικά τους Ισπανούς απ' την Ακτή κι επέβαλλαν την ηγεμονία τους στις άλλες φυλές, απ' τις οποίες εισέπραταν φόρο υποτέλειας, ενώ οι Βρεττανοί επωφελούνταν για να εκμεταλεύονται τον πλούτο της χώρας χρησιμοποιώντας Μαύρους σκλάβους απ' την Τζαμάικα.

Το 1821, το Γεν. Καπιτανάτο της Γουατεμάλα κήρυξε την ανεξαρτησία απ' την Ισπανία κι η Νικαράγουα από το 1823 έως το 1838 ανήκε στην Ομοσπονδία των Ηνωμένων Επαρχιών της Κ. Αμερικής. Μετά έναν εμφύλιο, η Ομοσπονδία διασπάστηκε κι η Νικαράγουα ανεξαρτοποιήθηκε

σπαρασσόμενη απ' τις διαμάχες των Συντηρητικών γαιοκτημόνων και των φιλελεύθερων επιχειρηματιών. Επιπλέον, έγινε "μήλο της έριδας" μεταξύ των ΗΠΑ και της Αγγλίας -και μόνιμος στόχος του Ιμπεριαλισμού- ιδιαίτερα λόγω των σχεδίων για την κατασκευή διώρυγας που θα ένωνε τον Ατλαντικό με τον Ειρηνικό.

Το 1841 η Αγγλία επισημοποίησε το προτεκτοράτο της Moskitia, ενώ Μοραβόι ιεραπόστολοι, από το 1847 άρχισαν τον προσυλητισμό και τη χειρωνακτική των Ινδιάνικων κοινοτήτων. Εντατική υπήρξε κι η διείσδυση των Βορειοαμερικάνων, που πήραν την καλύτερη γη στη Δυτ. Ακτή κι επιπλέον μιά τυχοδιωκτική ομάδα απ' αυτούς, κατέλαβε την χώρα με την υποστήριξη της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Αυτοί εκδιώχτηκαν μετά μακρόχρονο πόλεμο αλλά η Βορειοαμερικάνικη οικονομική κυριαρχία όχι μόνο δεν εθίχθη αλλά, αντίθετα διείσδυσε και στην Αν. Ακτή. Το 1860 κάτω απ' τη πίεση των ΗΠΑ, η Αγγλία με τη "Συμφωνία της Μανάγκουα" αναγνώρισε την κυριαρχία της Νικαράγουα στην Αν. Ακτή όπου δημιουργήθηκε μια "ρεζέρβα Miskito", που περιλάμβανε όμως μόλις το 1/3 των Ινδιάνικων Εδαφών (περίπου 30000 τ.χλμ.). ΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΑΝ ΠΟΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ!

Το 1894, ο Φιλελεύθερος πρόεδρος της Νικαράγουα Η.Σ. Ζελαγιά, στα πλαίσια της "Κρατικής κι Εθνικής Ενοποίησης της χώρας" του, εισέβαλε στα Ινδιάνικα Εδάφη και κατέργησε τη ρεζέρβα Miskito, ενώ η Αγγλία παραιτήθηκε οριστικά από κάθε "δικαιώμα", της στην Ακτή. Οι Ινδιάνοι αρχηγοί, παρ' ότι επιχείρησαν στρατιωτική αντίσταση, αναγκάστηκαν να υποταχθούν στη βίαιη "Επανάταξη" σε αυτό που ποτέ δεν ανήκαν: στο Νικαραγουανό Έθνος-Κράτος. Αν και τους δόθηκαν διάφορες υποσχέσεις (π.χ. το σύμφωνο Harrison-Altamirano 1905), οι Ινδιάνοι δεν ξαναβρήκαν την εδαφική τους κυριαρχία. Αντίθετα, η Μανάγκουα παραχώρησε στις ξένες εταιρείες το δικαίωμα να λεηλατούν τον πλούτο της Ακτής.

Πέρα απ' την κατοχή της Νικαράγουα απ' τις εταιρείες τους οι ΗΠΑ με τις συνεχείς παρεμβάσεις τους, διαμόρφωσαν και την ταραχώδη πολιτική ζωή της. Το 1909 ανέτρεψαν τον Zeleda, το 1912 κατέλαβαν τη χώρα ενώ το 1914 με τη συμφωνία Μπράταν-Τσαμόρρο, απέκτησαν το αποκλειστικό δικαίωμα για την κατασκευή της διωκεάνειας διώρυγας και τους παραχωρήθηκαν για στρατιωτικές βάσεις τα νησιά Μάις (ή Corn). Το 1926 ξανακατέλαβαν την χώρα κι ο Αουγκούστο Σαντίνο άρχισε ανταρτοπόλεμο για την Εθνική Κυριαρχία και την Αγροτική Μεταρρύθμιση.

Στα χρόνια αυτά εξ αιτίας και του Κράχ του 1929 πολλές εταιρείες έφυγαν απ' την Ακτή κλείνοντας χιλιάδες θέσεις εργασίας μιάς οικονομίας αποικιοποιημένης και προανατολισμένης στις διακυμάνσεις της διεθνούς αγοράς.

Οι ΗΠΑ απέσυραν το στρατό τους το 1933 κι η κυβέρνηση υπόγραψε "συνθήκη ειρήνης" με τον Σαντίνο. Οι Γιάνκηδες όμως φεύγοντας, οργάνωσαν την Εθνοφρουρά του Α. Σομόζα που δολοφόνησε τον Σαντίνο, κατέλαβε την εξουσία και δημιούργησε μια οικογενειακή δικτατορία που διάρκεσε 43 χρόνια.

Στα χρόνια αυτά η Αν. Ακτή αγνοήθηκε στο περιθώριο της πολιτικοοικονομικής και πνευματικής ζωής της χώρας και στην δεκαετία του '50 οι περισσότερες αμερικάνικες εταιρείες έφυγαν, οδηγώντας τους Ινδιάνους μισθωτούς στην εξαθλίωση, ενώ μεγάλοι γαιοκτήμονες στην περιοχή έγιναν οι στρατιωτικοί της Εθνοφρουράς. Στα πλαίσια επιπλέον μιάς αναδιαρθρώσεως του κτηματολογίου στην Δυτ. Ακτή -για να δημιουργηθούν μεγάλα αγροκτήματα-, 50000 ladinos αγρότες διώχτηκαν απ' τη γη τους κι ήρθαν να εγκατασταθούν στη γη των Ινδιάνων. Το 1960 τέλος, με τον οριστικό προσδιορισμό των συνόρων Νικαράγουας-Ονδούρας στο Río Coco, οι Miskitos διαιρέθηκαν στα δύο.

Η δεκαετία του '60 στη Νικαράγουα, χαρακτηρίστηκε απ' την ανάπτυξη του αντι-δικτατορικού-αντιμεπιαλιστικού αγώνα (το '61 ιδρύθηκε το FSLN: Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης των Σαντινίστας), που κορυφώθηκε στο τέλος της δεκαετίας του '70 όταν όλα σχεδόν τα κοινωνικά στρώματα στράφηκαν ενάντια στο Σομόζα.

Το 1973 ιδρύθηκε η ινδιάνικη οργάνωση ALPROMISU για να συμβάλλει στον αγώνα, αλλά η αγνοημένη σχεδόν ανύπαρκτη στην εθνική ζωή Αν. Ακτή έμεινε στο περιθώριο των γεγονότων που συντάραξαν τη χώρα. Αντίθετα οι ινδιάνικες κοινότητες που είχαν διασωθεί απ' τη Γενοκτονία στην Δυτ. Ακτή Subtiava, Jinetoga, Sebaco, Metapa, Muy Muy και Monimbo, βρέθηκαν στο επίκεντρο της πάλης και εξαιτίας της αντιστάσής τους στο καθεστώς αποδεκατίστηκαν απ' την Εθνοφουρά.

Μετά έναν μακροχρόνιο παλαικό αγώνα κι έναν έμφυλιο πόλεμο στον οποίο η Εθνοφουρά διαλύθηκε, ο Σομόζα έφυγε απ' τη χώρα τον Ιούλιο του 1979 κι εγκαταστάθηκε η νέα εξουσία του FSLN.

Οι Σαντινίστας, αποφασισμένοι να θέσουν τέλος στην παραδοσιακή παραμέληση κι "υπάναπτυξη" της Ακτής, θέλησαν να εντάξουν τους Ινδιάνους στις διαδικασίες τους. Βέβαιοι για την πατερνλιστική τους αποστολή, εφοδιασμένοι με "προγράμματα εκλατίνισμού κι επιμόρφωσης" και "πλάνα ανάπτυξης" οι Σαντινίστας εμφανίστηκαν στις κοινότητες ως σωτήρες. Όταν όμως οι Ινδιάνοι αποδείχτηκαν αδιάφοροι για τον Σαντινίστικο "σοσιαλιστικό μετασχηματισμό" και διεκδίκησαν την αναγνώρισή τους σαν ξεχωριστού λαού, τον εδαφικό και πολιτικό αυτοκαθορισμό τους και την αυτοδιαχείριση της Ακτής σ' όλα τα επίπεδα, τότε, ο Σαντινισμός συναντήθηκε με τον παραδοσιακό ρατσισμό των Ladinos. Οι "πολιτικά καθυστερημένοι" Ινδιάνοι θεωρήθηκαν ως Αντεπαναστάτες κι αντιμετωπίστηκαν σαν τέτοιοι.

Αγνοήθηκε το γεγονός ότι η στάση των αυτόχthonων απέναντι στους Σαντινίστας ήταν η συνέχεια της μακραίωνης σύγκρουσης ανάμεσα στους κυρίαρχους Ladinos και τους υποταγμένους Ινδιάνους: σύγκρουση που αναζωπύρωναν οι ίδιοι οι Σαντινίστας. Για παράδειγμα, προσπαθώντας να εμπεδώσουν στους Ινδιάνους την Επαναστατική Νικαραγουανή Εθνική Κουλτούρα, κατάφεραν ν' αναζωογονήσουν το πάθος για τις ιθαγενείς κουλτούρες, τις γλώσσες τους, τη Γη τους και την αυτοδιάθεση. Όπως είπε ο Ινδιάνος αρχηγός B. Rivera: "Η ελευθερία για έναν Ινδιάνο είναι η Γη κι όχι η Δημοκρατία". Με δεδομένο ότι η διεκδίκηση της γης τους για τους Ινδιάνους ταυτίζεται με την διεκδίκηση του πολιτικού αυτοκαθορισμού.

Σ' αυτό το σημείο, είναι απαραίτητο να ειπωθεί η Σαντινίστικη θέση στο γενικότερο πλαίσιο της Λατινοαμερικάνικης Αριστεράς που για δεκάδες χρόνια θεωρούσε ότι το να τεθούν ιδιαίτερα Ινδιάνικα Ζητήματα αποτελούσε διάσπαση των επαναστατικών δυνάμεων. Κάθε ιδιαίτερη θέση πάνω στο ζήτημα της παραδοσιακής κουλτούρας κι οικονομίας -κι ακόμα περισσότερο- της αυτονομίας κι αυτοδιάθεσης των Ινδιάνων, αντιμετωπίζεται σαν προδοσία των επαναστατικών Ιδεωδών. Οι λατινοαμερικάνοι επαναστάτες με τις αναφορές τους στον Βολίβαρ -και στον Σαντίνο στην προκείμενη περίπτωση-, με μια ρητορική συγκεντρωτική και γιακωβίνικη για την "Εθνική ανεξαρτησία", τη "Δημοκρατία" και την "Εθνική ενότητα", ξεχνούν ότι οι πολλαπλά αποικιοποιημένοι Ινδιάνοι έχουν μιά διαφορετική ιστορική διαδρομή και βλέπουν διαφορετικά τα πράγματα. Για παράδειγμα, η ανεξαρτησία των Ladinos απ' την Ισπανία τον 19ο αιώνα, δεν άλλαξε σε τίποτα την μοίρα των αυτόχthonων κι επιπλέον κατακερμάτισε τα έθνη και τις φυλές τους μ' αυθαίρετα Κρατικά-"Εθνικά" σύνορα των νέων κυρίαρχων.

Οι Σαντινίστας λοιπόν, βρήκαν μπροστά τους αντιθέσεις που δεν εκτίμησαν σωστά το μεγέθός τους, με αποτέλεσμα το "επαναστατικό μοντέλο" τους να τύχει ελάχιστου σεβασμού στην Ακτή κι η πολιτική τους να βάλει σε κρίση την εμπιστοσύνη των αυτόχthonων της Αμερικής στις "απελευθερωτικές αρετές" της Αριστεράς. Στην περίπτωση εισβολής στη Νικαράγουα θ' αγωνιζόμουν στο πλευρό των Σαντινίστας. θ' αγωνιζόμουν όμως εναντίον τους αν υποστήριζαν ότι η Ακτή του Ατλαντικού είναι δική τους". Ward Churchill, Ινδιάνος Mohawk του Καναδά.

Η αωπατή του FSLN για τη δυνατότητά του να ενσωματώσει την Ακτή, αντικ-

αταστάθηκε απο' κείνη ότι μπορεί να την κατακτήσει χωρίς σοβαρές συνέπειες. Έτσι τις απαγορεύσεις, το εμπάργκο αγαθών και τις συλλήψεις ακολούθησαν οι ένοπλες συγκρούσεις, οι πυρπολήσεις των χωριών και οι εκτοπισμοί για ν' απομωνοθούν οι εξεγερμένοι. Στο πλαίσιο όμως της ιμπεριαλιστικής στρατηγικής στη περιοχή, η ανάγκη των Ινδιάνων για τρόφιμα, φάρμακα κι οπλισμό, η δυσαναλογία στο συσχετισμό δύναμης Ινδιάνων/FSLN κι ο ομορτοουνισμός ορισμένων Ινδιάνων ηγετών, στάθηκε μιá πρώτης τάξης ευκαιρία για τους Κόντρας και τις ΗΠΑ. Το γεγονός αυτό όχι μόνο δεν αναιρεί τις ευθύνες του FSLN αλλά τις προσδιορίζει ει επ ακριβώς.

Απ' την άλλη οι Κόντρας έκαναν ότι μπόρεσαν για να εγγράψουν τη δύναμη των Ινδιάνων στη δική τους ποτέ όμως δεν θέλησαν μιá ινδιάνικη οργάνωση αυτόνομη, πολύ δε περισσότερο δεν ήθελαν ν' ακούσουν γι' αυτοδιάθεση. Ινδιάνοι αρχηγοί παραδέχτηκαν άμεσες επαφές με τη CIA ώστε να πάρουν όπλα άμεσα κι όχι μέσω των Κόντρας γιατί οι τελευταίοι δεν τους έδιναν σχεδόν καθόλου. Ο ίδιος ο O. North υπεύθυνος του Εθν. Συμβουλίου Ασφαλείας των ΗΠΑ τους συνάντησε στο Μαϊάμι, την Καλιφόρνια και την Ονδούρα, ενώ άλλοι αρχηγοί κατήγγειλαν τις ΗΠΑ ότι επεμβαίνουν σταθερά στα εσωτερικά του κινήματος τους ώστε να επιβληθεί η ηγεμονία των Κόντρας και να διωχθούν οι μη ελέγξιμοι. Ανάμεσα στους τελευταίους ο Rivera, δήλωνε: "Γνωρίζουμε τι συναίβει στους ορεσίβιους του Βιετνάμ" κάνοντας αναφορά σε φυλές που πολέμησαν στο πλευρό των Ειδικών Δυνάμεων στην Ινδοκίνα, "τους χρησιμοποίησαν και τους εγκατέλειψαν μετά. Θα κάναμε τα πάντα για να μη συμβεί αυτό στους Miskitos".

Με δεδομένη τη στρατηγική της σημασία, η Moskitia βρισκόταν υπό κατοχή, πεδίο επιδρομών, συγκρούσεων κι εκτοπισμών κι αντίκειμενο σχεδιασμών από τα αντίπαλα επιτελεία. Φιλοϊνδιάνοι παρατηρητές έκφραζαν φόβους για σταδιακή σφαγή των ιθαγενών μέσα στις σκοπιμότητες του πολέμου.

Το FSLN όμως είχε πάρει ήδη τα μαθητά του κι ακολούθησε μιá τακτική λιγότερο άκαμπτη στις διεκδικήσεις των Ινδιάνων. Εγκλωβισμένη ανάμεσα στους αντιμαχόμενους, φθαρμένη απ' τα δεινά του πολέμου, και κάτω απ' το βάρος της απογοήτευσης απ' τη διάβρωση πούφεραν οι ομορτοουνιστές κι οι πράκτορες στην προοπτική της, η εξέγερση έχασε την ορμή της και σταδιακά έληξε μέσα στις διαπραγματεύσεις με τη Μανάνγκουα. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι οι Ινδιάνοι μαχητές κατέθεσαν μεν τα όπλα, σε καμμία όμως περίπτωση δεν τα παρέδωσαν.

Ο αγώνας του Ινδιάνικου Κινήματος συνεχίζεται, ιδιαίτερα μετά τον Απρίλη του '90 που το FSLN παρέδωσε την εξουσία στη Δεξιά Αντιπολίτευση. Όπως έγραψε κι ο Rivera "Η Δεξιά κι η Αριστερά άν και ανταγωνιστικές μεταξύ τους αντιμιετώπιζαν τους Ινδιάνους με τον ίδιο τρόπο: κι οι δύο στοχεύουν στην επιβολή ενός αντι-ινδιάνικου ελέγχου, στη κυριαρχία της Γης Μας, στην εκμετάλλευση του φυσικού της πλούτου και στην αλλοίωση του τρόπου ζωής μας (...). Είτε χωριστά είτε απο κοινού θα μας αρνούνταν τη Γη Μας με κάθε τρόπο (...)"

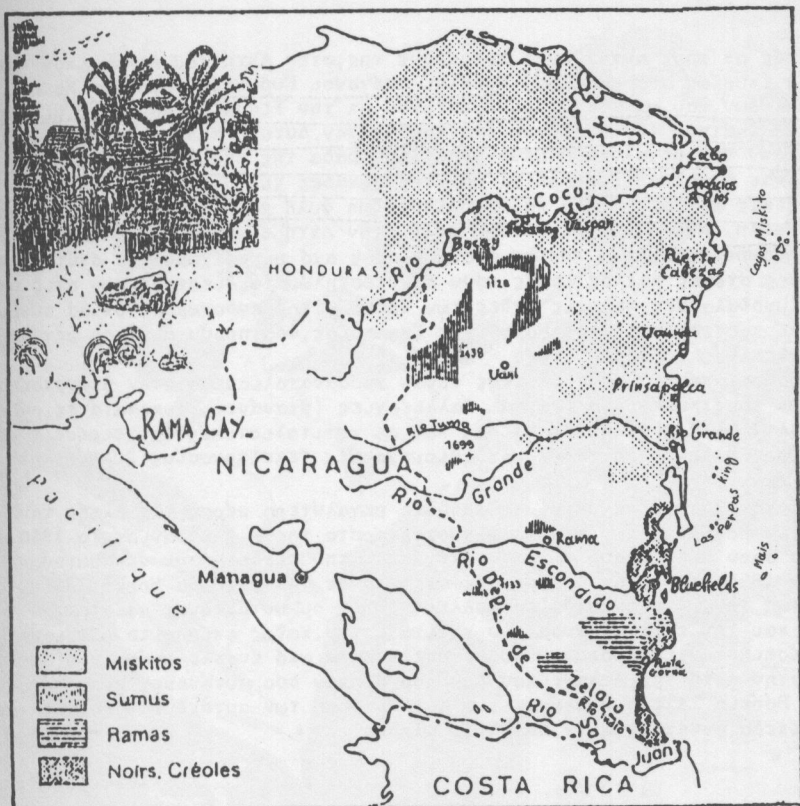
Η Αυτονομία που κατακτήθηκε και στο βαθμό που θα εφαρμοστεί, δεν εξασφαλίζει τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα των Ινδιάνων, δεδομένου μάλιστα ότι οι δομές της διάλογου δεν πηγάζουν απο την ινδιάνικη κοινωνία. (π.χ Εκλογή του Κυβερνήτη μεταξύ υποψηφίων που επιλέγει ο Πρόεδρος της Νικαράγουα). Αντίθετα πρόκειται για μιá προσπάθεια πολιτικής αποικιοποίησης της Ακτής με τις δομές του Κράτους και της αρχής της έμμεσης Δημοκρατίας.

Τέλος, ως σημειωθεί, ότι ο αγώνας των αυτόχθονων της Νικαράγουα για την αναγνώριση της ιδιαιτεροτητάς τους, τον εδαφο-πολιτικό αυτοκαθορισμό και την αυτόδιάθεση, αντικατοπτρίζει τις προσδοκίες των αυτόχθονων όλης της Αμερικής που - κοντά στην επέτειο των 500 χρόνων απ' την ανακάλυψή της - συνεχίζουν να μάχονται ενάντια στη κυριαρχία των Λευκών και των πολιτικοοικονομικών συστημάτων τους.

Δημ. Σ.

* * *

Ακτή του Ατλαντικού.

Η περιοχή αυτή, αν και η έκτασή της (70000 τ. χλμ.) καταλαμβάνει το 1/2 της συνολικής έκτασης της Νικαράγουα είναι εξαιρετικά αραιοκατοικημένη κι ο πληθυσμός της υπολογίζεται μόνο στο 7% του συνολικού πληθυσμού της χώρας. Τα δε καλλιεργήσιμα εδάφη της αποτελούν μόλις το 9% των καλλιεργήσιμων εδαφών ολόκληρης της Νικαράγουα.

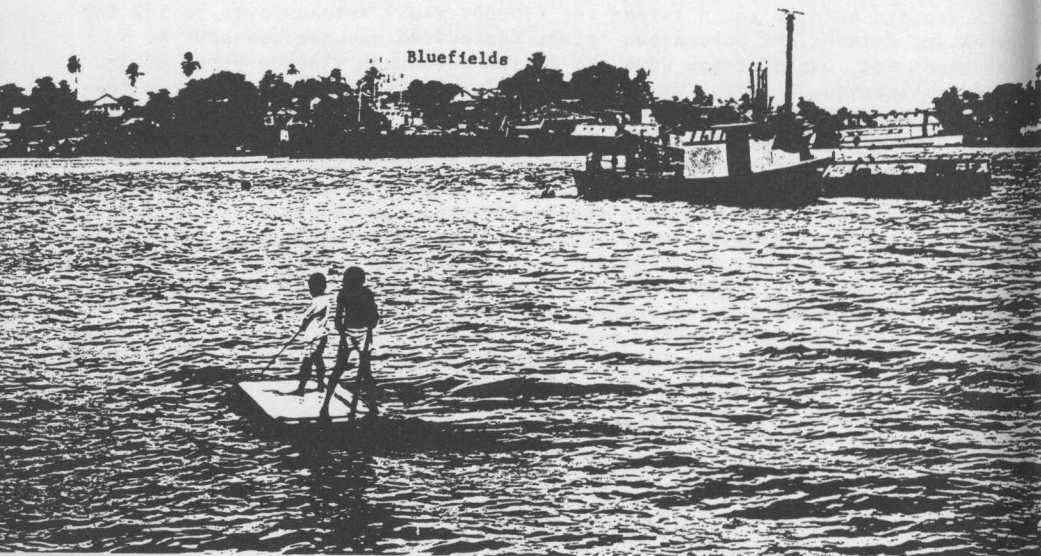
Το έδαφος της Ακτής του Ατλαντικού, στο μεγαλύτερο μέρος του αποτελεί μια προσχωματική πεδιάδα που απλώνεται με πλάτος πάνω από 130 χιλιόμετρα από τα παράλια της Καραϊβικής μέχρι τα βουνά του εσωτερικού. Η έκταση αυτή καλύπτεται σχεδόν εξ'ολοκλήρου από δάση περιλαμβάνοντας έλη και παράκτιες λύμνες με πλούσια τροπική χλωρίδα και πανίδα. Διαρρέεται από πολλά μικρά και μεγάλα ποτάμια όπως ο Rio Coco (το μεγαλύτερο στην Κ. Αμερική) ο Rio Γκράντε, ο Rio Εσκοντίτο κ' αλλ. που καθώς εισέρχονται στα εδάφη της Ακτής του Ατλαντικού από τα δυτικά διασχίζουν τις ορεινές και ημιορεινές ζώνες του εσωτερικού σχηματίζοντας καταράκτες, βαθεία φαράγγια και κοιλάδες. Οι περιοχές αυτές στην Κορδιλλέρα Ιζαμπέλια, Κορδιλλέρα ντε Νταριέν και Ουάκι χωρίζουν την Δυτική απ' την Ανατολική Νικαράγουα κι έχουν κορυφές που φθάνουν τα 2500 μέτρα. Ανατολικότερα απέναντι από τις χαμηλές ακτές της Καραϊβικής πάνω στην ρηχή υφαλοκρηπίδα εκτείνεται ένα αρχιπέλαγος από τέσσερεις συστάδες νησιών: τα νησιά Μισκίτο, Κύνγκ, Λας Πέρλας και Μάις.

Εκτός απ'τους αυτόχθονες κατοίκους της, στην Ακτή του Ατλαντικού κατοικούν επίσης (κυρίως στα παράλια) Κρεόλου απόγονοι Ευρωπαίων αποίκων, Μαύροι απόγονοι σκλάβων που μετέφεραν οι Βρεττανοί απ'την Τζαμάικα και ένας μικρός αριθμός από Ladinos (Ισπανόφωνοι έποικοι απ'την Δυτική Νικαράγουα). Οι Ινδιάνοι αποτελούν την μεγαλύτερη Εθνο-φυλετική ομάδα της περιοχής: η φυλή των Miskitos είναι η κολυαριθμότερη με αρκετές δεκάδες χιλιάδες μέλη, η φυλή των Sumos με μερικές χιλιάδες μέλη και η ολιγάριθμη φυλή των Ramas που δεν ξεπερνά τα χίλια μέλη. Μοναδική ουσιαστικά πόλη στην Ακτή είναι το Bluefields (30000 αμ.). Οι Ινδιάνοι κατοικούν κυρίως σ'ένα πλήθος από μικρά χωριά, με σκίτια από καλαμένιες στέγες πολλές φορές πάνω σε υποστηλώματα, διεσπαρμένων στις ακτές, τις λιμνοθάλασσες και τις όχθες των ποταμών της ενδοχώρας. Τυπικά είναι χριστιανοί προτεστάντες της Μοραβικής Εκκλησίας, διατηρούν όμως σε μεγάλο βαθμό τις φυλετικές δοξασίες τους.

Παραδοσιακά η οικονομία τους είναι προσανατολισμένη στην ικανοποίηση των αναγκών τους: κουνίγι, ψάρεμα και καλλιέργιες (μπανάνες, γλυκοπατάτες, ρύζι, βαμβάκι κλπ) αλλά εργάζονται επίσης και σε καπιταλιστικές επιχειρήσεις όπως, φυτείες (συλλογή καουτσούκ κλπ), βιομηχανίες (επεξεργασίας ξυλείας κλπ) και ορυχεία.

Από τον 17ο αιώνα μέχρι το 1860, το μεγαλύτερο μέρος της Ακτής του Ατλαντικού ήταν βασίλειο των Miskitos - προτεκτοράτο της Μ. Βρετανίας. Το 1860 προσαρτήθηκε στην Νικαράγουα κι από τότε μέχρι την εισβολή του νικαραγουανού στρατού το 1894 μέρος των εδαφών της αποτελούσε την ρεζέρβα Moskitia (ειδικό έδαφος για τους Ινδιάνους). Για πολλές γενιές οι αυτόχθονες υφίστανται την λεηλασία και την εκμετάλλευση των καπιταλιστών, καθώς επίσης το ρατσισμό και τις διακρίσεις των Ισπανόφωνων κυβερνήσεων. Μετά από ένοπλο αγώνα που άρχισε το 1981, στην Ακτή του Ατλαντικού δημιουργήθηκαν δύο αυτόνομες περιοχές: η Νότια και η Βόρεια Zelaya. Ο αγώνας για αυτοδιάθεση των αυτόχθονων κοινοτήτων, σ'όλα τα επίπεδα, συνεχίζεται... Moskitia Limbre!

Εναλλακτικές Εκδόσεις.

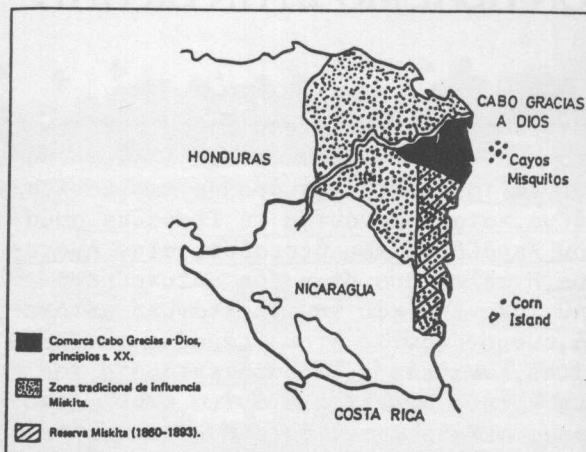
ΜΕΡΟΣ Α΄-ΑΠ' ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ.

Οι εντάσεις και η σύγκρουση ανάμεσα στους Ινδιάνους και τους Ισπανούς δε εμφανίστηκαν στη σύγχρονη εποχή αλλά, χρονολογούνται απ' το 1502, χρονιά της πρώτης επιδρομής των κονκισταδόρες. Το 1667 το Λονδίνο, καταλαμβάνοντας τη Τζαμαϊκά αυξάνει την επιρροή του στην Καραϊβική και διεισδύει στην Ανατολική Ακτή της Νικαράγουα. Η τελευταία ήταν ήδη αντικείμενο διεκδίκησης ανάμεσα στην Ισπανική και την Βρετανική αυτοκρατορία. Το 1685, η Αγγλία, ενθρονίζοντας στην Τζαμαϊκά τον Jeremy Α' βασιλιά των Miskitos, εγκαθιδρύει το προτεκτοράτο της στην περιοχή. Χρησιμοποίησε τους Miskitos ενάντια στους Ισπανούς, ενάντια στους μαύρους σκλάβους των φυτειών-όταν αυτοί εξεγείρονταν-και για να μαζεύουν φόρους... Το 1847, Μοραβού

ιεραπόστολοι μύησαν τους πληθυσμούς στον χριστιανισμό με την υποστήριξη των ξένων εταιρειών. Αφομοιώνοντας την κουλτούρα και τις ιατρικές πρακτικές των Ινδιάνων έγιναν γρήγορα οι αληθινοί αρχηγοί των κοινοτήτων και διευκόλυναν την εκμετάλλευση των ιθαγενών απ' τις Αμερικάνικες εταιρείες. Το 1860 το Λονδίνο αναγνώρισε την ανεξαρτησία της Νικαράγουα στην Ανατολική πλευρά της χώρας όπου δημιουργήθηκε μια ινδιάνικη ρεζέρβα. Στην πραγματικότητα όμως, δεν είναι παρά το 1894 που ο πρόεδρος της Νικαράγουα Zelaya ενσωμάτωσε αυτή την περιοχή στη χώρα του. Προθέσή του ήταν να ενώσει το "έθνος" δημιουργώντας έναν ισχυρό στρατό, ν' αναπτύξει τις επικοινωνίες ανάμεσα στην Ανατολική και Δυτική Νικαράγουα, να εγκαθιδρύσει ένα ενιαίο νομισματικό σύστημα... εν συντομία να εκπολιτίσει τους "άγριους". Καθώς όμως αυτός ο στόχος ήταν σε συνολική αντίθεση με τα Βορειοαμερικάνικα συμφέροντα οι Γιάνκηδες δεν δίστασαν να τον ανατρέψουν.

Στην δεκαετία του 1950, η πλειοψηφία των αμερικάνικων εταιρειών εγκατέλειψαν την Ακτή του Ατλαντικού. Τα οικονομικά αποτελέσματα ήταν καταστροφικά καθώς η περιοχή δεν είχε ποτέ αντλήσει οφέλη απ' την λεηλασία των οικονομικών της πόρων (χρυσορυχεία, αλιεία κλπ). Στη διάρκεια της ίδιας περιόδου, μετά το διαμελισμό των γαιών της ακτής του Ειρηνικού για να δημιουργηθούν εκεί μεγάλες γαιοκτησίες και ν' αναπτυχθεί η παραγωγή ζάχαρης, καφέ και η κτηνοτροφία, περίπου 50.000 χωρικοί εγκατέλειψαν τη γή τους. Μετανάστευσαν προς την Ανατολή εγκαθιστώντας τις περισσότερες φορές στις περιοχές των Ινδιάνων. Το 1960, με μία συνοριακή συμφωνία ανάμεσά τους, η Ονδούρα και η Νικαράγουα διαίρεσαν οριστικά την Moskitia στα δύο.

Παραδοσιακά, η ινδιάνικη οικονομία είναι η λεγόμενη "οικονομία της διατροφής". Οι κοινότητες έχουν ανάγκη από μεγάλες εκτάσεις γης για κυνήγι, φάρμα, καλλιέργειες... Η γη είναι στην κατοχή της κοινότητας και είναι οικογενειακής χρήσης. Μετά από 3 ή 4 χρόνια χρησιμοποίησής της, οι Ινδιάνοι εγκαταλείπουν τη γη τους για να εγκατασταθούν λίγο πιο πέρα.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Το 1972 ιδρύθηκε η ALPROMISU (Συμμαχία για την Προώθηση των Δικαιωμάτων των Miskitos και των Sumos) - με την υποστήριξη της μοραβικής εκκλησίας - που άρχισε χωρίς αργοπορία, να διεξάγει έναν αγώνα ενάντια στη στέρηση γης και για την δι-αφύλαξη των γλωσσών τους.

Μετά την νίκη των Σαντινίστας, η ALPROMISU μετασχηματίστηκε σε MISURASATA (Σαντινίστικη Συμμαχία των Miskitos, των Sumos και των Ramas) δείχνοντας έτσι την συμμαχία με τους νέους διευθύνοντες. Ενώ υπό το καθεστώς της δικτατορίας Σομόζα οι Ινδιάνοι δεν έβλεπαν παρά λίγους αξιωματούχους, οι Σαντινίστας έρχονταν ολοένα και περισσότερο για να εφαρμόσουν σχέδια οικονομικά και πολιτικά, χωρίς καμιά γνώση της κουλτούρας και των τοπικών παραδόσεων. Πραγματικά η επικοινωνία ανάμεσα στην Ανατολική και Δυτική πλευρά της Νικαράγουα υπήρξε πάντοτε πολύ δύσκολη. Η πρώτη απόπειρα που είχε ξεκινήσει υπό το καθεστώς Σομόζα δεν καρποφόρησε παρά το 1982 υπό το καθεστώς των Σαντινίστας.

Η MISURASATA οργανώθηκε και άρχισε να δουλεύει σε συνεργασία με το FSLN σε ζητήματα όπως π.χ στην καμπάνια αλφαριθμητισμού κλπ. Αλλά η ινδιάνικη οργάνωση γρήγορα αποδείχτηκε αντίπαλη του FSLN δημιουργώντας τις δικές της οργανώσεις βάσης. Το 1980 η MISURASATA δημοσίευσε τις "Γενικές Γραμμές" της διεκδικώντας:

- Την αναγνώριση των Ινδιάνων σαν ξεχωριστού λαού.
- Το δικαίωμα στον πολιτικό κι εδαφικό αυτοκαθορισμό τους
- Την αυτοδιαχείριση της Αν. Ακτής σ' όλα τα επίπεδα.

Η Μανάγκουα καταρχήν καθυστέρησε να δώσει μια ξεκάθαρη απάντηση. Έπειτα αντιτέθηκε σε παρόμοιες απαιτήσεις, σ' όνομα της Εθνικής Ενότητας, της εδαφικής Ασφάλειας - απέναντι σε μια απρόκλητη επίθεση της Ονδούρας - και σ' όνομα της ανάπτυξης της Ακτής προς όφελος της χώρας στο σύνολό της.

Οι προστριβές εντάθηκαν λοιπόν στην διάρκεια του χρόνου. Ανάμεσα στις 16 και στις 20 Φεβρουαρίου 1981, 30 υπέθυνοι της MISURASATA συνελήφθησαν.

Το Μάιο έγινε η οριστική ρήξη που κατέληξε τον Αύγουστο στην διάλυση της Οργάνωσης.

Ο S.Fagoth*, καλός Ινδιάνος ηγέτης, επωφεληθήκε από την απελευθέρωσή του τον Μάϊο για να έρθει σ' επαφή με την Ονδούρα και να δημιουργήσει τη MISURA που συμάχησε με την ένοπλη αντεπαναστατική οργάνωση FDN* (Δημοκρατική Δύναμη της Νικαράγουα) Από την πλευρά του ο Brooklyn Rivera έγινε ο νέος ηγέτης της παράνομης πλέον MISURASATA της πιο σημαντικής Ινδιάνικης ομάδας.

Η MISURA με την υποστήριξη της CIA οργάνωσε την επιχείρηση "Κόκκινα Χριστούγεννα" που είχε σα στόχο να ξεσηκώσει τους Miskitos της περιοχής του Río Coco για να δημιουργήσει μια ελεύθερη ζώνη και να ζητήσει την βοήθεια της Ουάσιγκτον. Σαν απάντηση η κυβέρνηση του FSLN κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης στις 14 Δεκέμβρη και εκκένωσε εσπευσμένα 39 από τις 78 κοινότητες του Río Coco, εκτόπισε 8-10000 ανθρώπους. Άλλοι τόσοι επίσης κατέφυγαν στην Ονδούρα.

Αυτή ήταν η ευκαιρία για τις ΗΠΑ να ενορχηστρώσουν μια γιγάντια καμπάνια κατηγοριών για απαγωγές και σφαγές από την πλευρά των Σαντινίστας. Εν τούτοις πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ένας αρκετός αριθμός εκτελέσεων έγιναν πραγματικά. Για παράδειγμα στα ορυχεία του Leimus δολοφονήθηκαν 8 με 12 εργάτες ενώ κάποιες εφημερίδες μιλούσαν για διακόσιους.

Μετά από μια μετακίνηση κάτω από πολύ κακές συνθήκες, σε μια πορεία που κράτησε πάνω από 6 ημέρες, οι Ινδιάνοι έζησαν πολλούς μήνες κάτω από αντίσκηνα. Οι κοινότητες για τις οποίες η γη τους είχε μια ιερή αξία βρίσκονταν πλέον ξεριζωμένες. Αυτές οι μετακινήσεις παρατάθηκαν μέχρι τις 20 Φεβρουαρίου 1982.

Στη διάρκεια αυτής της χρονιάς ο κυβερνητικός στρατός διέπραξε πολλές καταχρήσεις εξουσίας κι εγκλήματα: επιτάξεις ζώων στα χωριά, βιαιοπραγίες ενάντια στους πληθυσμούς που θεωρούνταν ύποπτοι... Η στρατιωτική παρουσία εντάθηκε στο βαθμό που αυτή η περιοχή ήταν υψίστης στρατηγικής σημασίας.

---

*S.Fagoth: Ινδιάνος πολιτικός ηγέτης και αστός με επιχειρήσεις στο Μαϊάμι. Πράκτορας του Σομόδα και εκ των ηγετών της ALPROMISU, ήταν υπεύθυνος για την σύλληψη άλλων ηγετών της απ' τη δικτατορία. Μετά τη νίκη τους οι Σαντινίστας απέκρυψαν το ρόλο του και συνεργάστηκαν μαζί του αναγνωρίζοντάς τον ως ηγέτη των Ινδιάνων έως ότου συνεργάστηκε με την FDN και την CIA.

**FDN "Δημοκρατική Δύναμη της Νικαράγουα": Η σημαντικότερη αντεπαναστατική οργάνωση της άρχουσας τάξης στην Νικαράγουα που μεταξύ άλλων συμπεριλάμβανε πρώην συνεργάτες του Σομόδα και αξιωματικούς της Εθνοφρουράς του. Τα στρατευματά της αποτελούσαν την κύρια δύναμη των Κόντρας.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ.

Ενα χρόνο μετά, το Δεκέμβρη του 1983, βγήκε διάταγμα που χορηγούσε αμνηστία στους Ινδιάνους κρατούμενους. Μετά απ' αυτή την απόφαση της κυβέρνησης, η MISURASATA άρχισε διαπραγματεύσεις με την Μανάγκουα.

Στις αρχές του 1984 η κατάσταση έμοιαζε να ξεμπλοκάρεται. Ο T. Borges (ηγετικό στέλεχος του FSLN) δήλωσε ότι αυτή η σύγκρουση ήταν το αποτέλεσμα "μιάς ηλίθιας πολιτικής της κυβέρνησης", ενώ ο B. Rivera* διαβεβαίωνε ότι έπρεπε "ν' αγωνιστούμε για τα δικαιώματα των Ινδιάνων και όχι ενάντια στην κυβέρνηση των Σαντινίστας". Τον Απρίλιο, η Μανάγκουα επέτρεψε στους υπεύθυνους της MISURASATA να έρθουν σ' επαφή με τον πληθυσμό της Ανατολικής Ακτής. Τον Ιούλιο ιδρύθηκε η MISATAN (Οργάνωση των Miskitos της Νικαράγουα) που υποστηριζόταν από τις Αρχές.

Απο τον Σεπτέμβρη '84 οι διαπραγματεύσεις FSLN/MISURASATA οι μόνες που η Μανάγκουα δεχόταν να κάνει με μια ένοπλη ομάδα της Αντιπολίτευσης-Ξανάρχισαν, για να καταλήξουν σε κατάπαυση του πυρός, στην αποστρατιωτικοποίηση των χωριών, στην αποζημίωση για τ' αγαθά και τις υδιοκτησίες των Ινδιάνων που καταστράφηκαν από το στρατό και στην εξαφάνιση των "στρατοπέδων επαναστατάστασης".

Αλλά το ουσιαστικό σημείο αφορούσε το περιεχόμενο της αυτονομίας της Moskitia. Αρχικά το επίμαχο σημείο ήταν η απομάκρυνση του EPS (Λαϊκός Στρατός των Σαντινίστας) και η αντικατάσταση του από ένοπλα τμήματα της MISURASATA¹. Οι Σαντινίστας έπρεπε λοιπόν να κάνουν πίσω. Ο Ντανιέλ Ορτέγκα (αρχηγός

*Ο Rivera μέχρι τότε συνεργαζόταν με τον πρώην Σαντινίστα και μετέπειτα αντικαθεστωτικό Εντεν Παστόρα μέλος της ARDE (βλ. σημείωση). Μετά την διάσταση ARDE-Παστόρα, ο Rivera δέχτηκε την αμνηστία που πρόσφερε το FSLN.

1. Εκείνη την εποχή αν και η MISURASATA ήταν η πιο δομημένη οργάνωση που είχε τη μεγαλύτερη διεθνή απήχηση, δεν συγκέντρωνε στους κόλπους της παρά μια μειοψηφία των ινδιάνικων δυνάμεων. Κάνοντας επιχειρήσεις κυρίως στην Νότια Zelaya, η MISURASATA δρούσε σε συνεργασία με την ARDE μέχρι τον Ιούλη '84. Ο B. Rivera αναγνώριζε την εδαφική ακεραιότητα της Νικαράγουα ενώ ο S. Fagoth διεκδικούσε την απόσχιση της ανατολικής περιφέρειας.

του FSLN και της κυβέρνησης) είχε μιλήσει για μια "πλήρη ενσωμάτωση της Ακτής του Ατλαντικού"...

Η Μανάγκουα σκόπευε να εδραιώσει την εξουσία της σ' αυτή την περιοχή για πολλούς λόγους:

- Ακεραιότητα του Έθνους.
- Αφθονία φυσικών πηγών.
- Αναγκαιότητα υπεράσπισης των συνόρων με την Ονδούρα, βάσης υποστήριξης των Κόντρας.

Με διάταγμα της 5ης Δεκεμβρίου 1984, η Μανάγκουα δημιούργησε μια Εθνική Επιτροπή Αυτονομίας² για να μελετήσει τις ιστορικές αξιώσεις των 5 Εθνοτήτων της περιοχής. Καθήκον της ήταν να δημιουργήσει 2 τοπικές επιτροπές που θα προωθούσαν μια διαδικασία λαϊκών γνωμοδοτήσεων, στα δύο τμήματα της Ακτής του Ατλαντικού (Βόρεια Zelaya, Νότια Zelaya).

Στο τέλος αυτού του χρόνου ξανάρχισαν οι διαπραγματεύσεις B. Rivera & FSLN. Ο ηγέτης της MISURASATA είχε δηλώσει λίγο καιρό πριν ότι δεν έπρεπε "να προσαρμοστούν οι Miskitos στην Επανάσταση, αλλά το αντίθετο", αποκρούοντας την επιθυμία ανεξαρτησίας του Ινδιάνικου πληθυσμού.

Στη διάρκεια όμως της ίδιας περιόδου, η διαμάχη για την εξουσία στους κόλπους της MISURASATA κατέληξε στον αποκλεισμό του B. Rivera. Οι νέοι Ινδιάνοι ηγέτες επανεβεβαίωσαν τη συμμαχία τους με την ARDE* και με "τ' αδέρφια που μάχονται στο βορρά για ν' ανατρέψουν το καθεστώς της Μανάγκουα".

Στις 5 Γενάρη του 1985 ανακοινώθηκε η συμβολική εκδίωξη του Ινδιάνου αρχηγού S. Fagoth από την Ονδούρα. Η Τεγκουσιγκάλπα τον κατηγορούσε ότι είχε δώσει διαταγή στα στρατεύματά του να εκτελέσουν 23 στρατιώτες του Λαϊκού Στρατού των Σαντινίστας που είχαν αιχμαλωτιστεί στο Tasbarauni. Γεγονός που δεν εμπόδισε την επιστροφή του σ' αυτή τη χώρα μερικούς μήνες αργότερα.

Εν τω μεταξύ στην Νικαράγουα σύμφωνα με τον Luis Carrion οι Σαντινίστας ήταν έτοιμοι να κάνουν σοβαρές υποχωρήσεις. Κυρίως σε σχέση με τις δομές οργάνωσης του ινδιάνικου πληθυσμού που αρνούνταν τις CDS (Επιτροπές Αμύνης των Σαντινίστας) "...το κοινοτικό χωριό που διαθέτει αρχηγούς δημοκρατικά εκ-

---

2. Η Εθνική Επιτροπή Αυτονομίας αποτελούνταν από 6 μέλη εκ των οποίων τα δύο προέρχονταν από την Ακτή του Ατλαντικού.

*ARDE "Επαναστατική Δημοκρατική Συμμαχία" Αντεπαναστατική οργάνωση μέρους της εκχειρηματικής τάξης που αντιτιθέταν αρχικά στον Σομόζα κι ύστερα στους Σαντινίστας. Επικεφαλής της ο εκατομυριούχος Α. Ρομπέλο που καθ' ύπαγόρευση των ΗΠΑ συμμάχησε με την FDN. Η συμμαχία αυτή με τους πρώην συνεργάτες του Σομόζα και η καθοδήγηση από την CIA οδήγησε τον πρώην Σαντινίστα ηγέτη Ε. Παστόρα ν' αποχωρήσει από την ARDE με τους 2500 αντάρτες του.

λεγμένους είναι προορισμένο να εκπληρώνει τις λειτουργίες μιας CDS(...) θα φθάσουμε στο σημείο ν' αναθεωρήσουμε σοβαρά την ίδια την ύπαρξη αυτού του τύπου σαντινίστικων δομών στην Ακτή του Ατλαντικού..."³

Τον Απρίλιο χορηγήθηκε μια νέα αμνηστία που αφορούσε τους Miskitos πολιτικούς κρατούμενους. Τον επόμενο μήνα-έγινε στο Μεξικό μια νέα συνάντηση διαπραγματεύσεων ανάμεσα στο FSLN και στην MISURASATA του B.Rivera. Στις 17 Μάη συνάφθηκε μια μύνιμου συμφωνία: η κυβέρνηση δεσμεύθηκε να προμηθεύει τις κοινότητες, που βρίσκονταν σε κατάσταση πολέμου- με τρόφιμα και φάρμακα, να τις βοηθήσει να ξαναρχίσουν τις αγροτικές τους δραστηριότητες και ν' απελευθερώσει τους κρατούμενους της MISURASATA και της MISURA.

Στη διάρκεια της τέταρτης συνάντησης συμφιλίωσης, η Μανάγουα αρνήθηκε ν' αποσύρει το Λαϊκό Στρατό των Σαντινίστας από στατηγικά σημεία της Moskitia και αντιτέθηκε στην πρόταση των Ινδιάνων που απειλούσε την κυριαρχία του Κράτους. Εάν το FSLN ήταν έτοιμο ν' αναγνωρίσει τα κοινοτικά δικαιώματα που αφορούσαν την γη των χωριών, δεν γινόταν λόγος για τα εδαφικά δικαιώματα πάνω στη γή, το νερό και τους φυσικούς πόρους της Ακτής. Το σχέδιο αυτονομίας πρόβλεπε τοπικές επιτροπές αποφάσεων, δηλ. μια επαρχιακή κυβέρνηση ελιφορτισμένη με ορισμένα διοικητικά καθήκοντα στα δύο τμήματα της Ακτής του Ατλαντικού.

Το Μάϊο, ο T. Borges αντικατέστησε τον L. Carrion, στις ινδιάνικες υποθέσεις. Αυτή η αλλαγή ερμηνεύτηκε απ' ορισμένους σαν σκλήρυνση της στάσης της κυβέρνησης απέναντι στις απαιτήσεις των Ινδιάνων. Ο Borges είχε δηλώσει ότι:

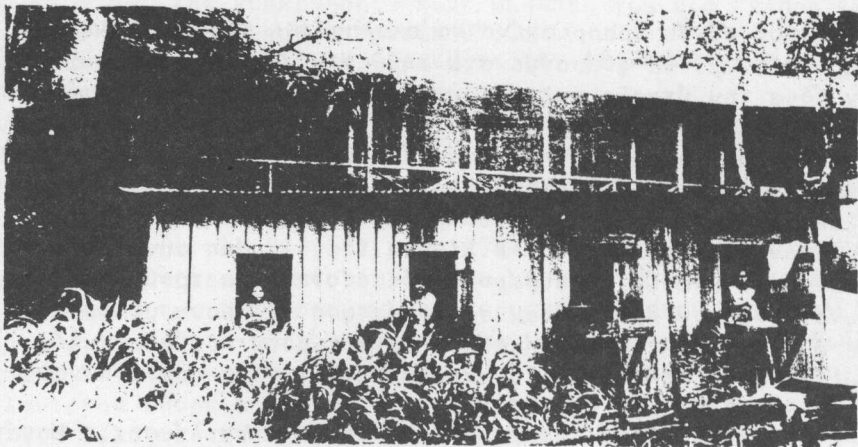
"Εδώ, δεν υπάρχουν ούτε λευκοί, ούτε μαύροι, ούτε Miskitos, ούτε Κρεολοί υπάρχουν μόνο Νικαραγουανοί επαναστάτες κι αντεπαναστάτες, χωρίς διάκριση χρώματος. Το μόνο που μας διαφοροποιεί είναι η στάση που έχουμε απέναντι στο Έθνος..."

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ LOIS CARRION ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ PRENSA/INTENTO PROPIO.

"Η Νικαράγουα είναι μια δημοκρατία που το έδαφος και η κυριαρχία της είναι μία και αδιαίρετη". Δικαιώματα αυτονομίας "δεν θα μπορούσαν να παραχωρηθούν σε βάρος των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που αναλογούν σ' αυτούς (στις ιδιαίτερες κοινωνικές ομάδες) σαν Νικαραγουανούς. (...) ανάμεσα σε αυτά τα δικαιώματα αυτονομίας, θεωρούμε ότι είναι δικαίωμα, αναγκαίο και θεμιτό να εγγυηθούμε το δικαίωμα σε μια παιδεία στην γλώσσα καταγωγής, (...) το δικαίωμα σε μια ιδιαίτερη κουλτούρα και παράδοση, το δικαίωμα συμμετοχής στις αποφάσεις σχετικά με τα προβλήματα που έχουν επιπτώσεις στη ζωή του πληθυσμού (...) και είμαστε ευνοϊκοί σε μια αυτοδιαχείριση σε διάφορα επίπεδα (...) θεωρούμε ότι ο όρος Γη των Ιθαγενών είναι ένας όρος διαποτισμένος με διαχωριστικές και ρατσιστικές εκδοχές, μέσω του οποίου η επιβεβαίωση της εθνικής ταυτότητας αναζητείται αποκλειστικά στο διαχωρισμό, στην διαφοροποίηση, χωρίς να εντάσει αυτή την ταυτότητα στο πεδίο μιας ενιαίας εθνικής συνείδησης".

ΕΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΒΗΜΑ.

Εν τούτοις, στις 29 Μάη η Μανάγκουα ανακοίνωνε:

-Την απόφαση της Κυβέρνησης να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις με τη MISURASATA και με κάθε άλλη ινδιάνικη ομάδα.

-Την προοδευτική επιστροφή των Ινδιάνων "με τάξη (...)" στη γη καταγωγής τους στο μέτρο που μπορούσε να διασφαλιστεί η προστασία τους από τις ένοπλες δραστηριότητες της αντεπαν-στάσης".

-Την κατάργηση της ταυτότητας και των αδειών διέλευσης που ίσχυαν μέχρι τότε για τους κατοίκους της Ακτής του Ατλαντικού.

Σ' αυτό το έγγραφο, η αυτονομία προσδιοριζόταν σαν "η πραγματική άσκηση των ιστορικών δικαιωμάτων των ιθαγενών λαών και κοινοτήτων της Ακτής του Ατλαντικού, μέσα στα πλαίσια της εθνικής ενότητας και αρχών της Σαντινίστικης επανάστασης". Η Δημοκρατία της Νικαράγουα οριζόταν σαν "μία και αδιαίρετη" και οι "αυτόχθονες λαοί αντιπροσώπευαν "ένα αναπόσπαστο κομμάτι της πολυεθνικής χώρας που μάχεται ενάντια σε όλες τις μορφές διακρίσεων: το ρατσισμό, το σεπαρατισμό*, τον εθνοκεντρισμό... και βρίσκεται στη πορεία προς μια αρμονική κοινωνία συνεργασίας κι αδελφότητας".

Στον οικονομικό τομέα, έγιναν τρεις προτάσεις:

-Συλλογική ή ατομική κατοχή των γαιών που οι Ινδιάνοι παραδοσιακά κατείχαν, με σεβασμό των πατροπαράδοτων μεθόδων μεταβίβασης της ιδιοκτησίας.

-Δικαίωμα στη χρήση των δασών, της επιφανείας και του υπεδάφους, των ακτών όπου κατοικούν οι πληθυσμοί και των φυσικών πηγών αυτών των περιοχών.

*Αποσχιστική τάση

Προτάθηκε επίσης η δημιουργία δύο αυτόνομων περιοχών (βορράς-νότος) που θα διοικούνταν από μιά τοπική κυβέρνηση. Αυτή θα αποτελούνταν από μιά συνέλευση κι ένα εκτελεστικό κι η λειτουργία της θα ήταν:

-Να εφαρμόσει το δικαίωμα στην αυτονομία, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τους νόμους του Έθνους.

-Να προσαρμόσει τους νόμους του Έθνους στις ιδιαιτερότητες της περιοχής.

-Να τηρεί την τάξη, να επαγρυπνεί για την εφαρμογή των διαταγμάτων...

Ταυτόχρονα δημιουργήθηκαν "πείραματικές ζώνες αυτονομίας"

Στις 22 Ιούνη ο commandante της MISURA στην Νικαράγουα Eduardo Pantín δολοφονήθηκε, πιθανώς με διαταγή του αρχηγού της οργάνωσης S. Fagoth. Τελικά οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στη Μανάγκουα και σ' ένα τμήμα της MISURA, με στόχο να σταματήσουν οι εχθροπραξίες, είχαν καταλήξει σε μιά συμφωνία στις 17 Ιούνη. Παράλληλα, η κυβέρνηση της Τεγκουσιγκάλπα αρνούνταν στον Rivera τη δυνατότητα να πάει στην Ονδούρα για να συναντήσει τους πρόσφυγες Miskitos⁴

Στην διάρκεια του καλοκαιριού άρχισαν οι λαϊκές γνωμοδοτήσεις, αλλά με κάποιες δυσκολίες στο βορρά εξ' αιτίας του πολέμου. Το Σεπτέμβρη ο Borges ανακοίνωνε ότι "στην αρχή του 1986 θα έχουμε την πρώτη αυτόνομη τοπική κυβέρνηση της Αμερικής". Αυτό υποδήλωνε μια αισιολοξία μάλλον υπερβολική...

Τον Ιούλη, κάτω από την πίεση της CIA δημιουργούνταν το KISAN⁵ -συγκεντρώνοντας ομάδες της MISURA⁶ και της MISURASATA και προσχώρησε χωρίς καθυστέρηση στην FDN (Δημοκρατική Δύναμη της Νικαράγουα). Οι δύο Ινδιάνοι ηγέτες βρέθηκαν στο περιθώριο. Σύμφωνα με τον ιδρυτή της Roger Herman, η KISAN είχε "κάθε λόγο να εκδιώξει τον Rivera και τον Fagoth που δεν εκπροσωπούν σε τίποτα τον Ινδιάνικο λαό". Εχθρική προς κάθε συμβιβασμό με τη Μανάγκουα αυτή η καινούργια ένοπλη οργάνωση, αντιτιθόταν όχι μόνο στον επαναπατρισμό των προσφύγων Miskitos στην Νικαράγουα, αλλά στόχευε να εκκενώσει την νικαραγουανή Moskitia απ' τους κατοίκους της για να στρατολογήσει νέα μέλη.

Τον Οκτώβρη του '85, η Εθνική Επιτροπή Αυτονομίας συνέταξε ένα έγγραφο που έθετε ορισμένες αρχές και του οποίου απόσπασμα παραθέτουμε:

4. Οι Miskitos πρόσφυγες στην Ονδούρα εκτιμώνταν γύρω στους 20000 ενώ στην Κόστα Ρίκα δεν ήταν παρά 2-3000.

5. Ένωση των Ινδιάνικων Λαών της Νικαραγουανής Ακτής του Ατλαντικού" που δέχτηκε το 1985 350000\$ απ' την CIA.

6. Διαλύθηκε τον Αύγουστο.

ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑΝΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ
ΤΗΝ ΑΚΤΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ:

Αρθρο 89

Οι κοινότητες της Ακτής του Ατλαντικού είναι ένα αναπόσπαστο τμήμα του λαού της Νικαράγουα και σαν τέτοιες απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα κι έχουν τις ίδιες υποχρεώσεις. Οι κοινότητες της Ακτής έχουν το δικαίωμα να διατηρούν και ν' αναπτύξουν την πολιτιστική τους ταυτότητα στα πλαίσια της εθνικής ενότητας, να διατηρούν τις δικές τους μορφές οργάνωσης και να επιλύουν τα τοπικά προβλήματα σύμφωνα με τις παραδόσεις τους. Το Κράτος αναγνωρίζει εξίσου τη χρήση και την επικαρπία των νερών και των δασών των κοινοτικών γαιών.

Αρθρο 90

Οι κοινότητες της Ακτής του Ατλαντικού έχουν δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση και στη διατήρηση της γλώσσας, της τέχνης και της κουλτούρας τους. Η ανάπτυξη της κουλτούρας τους και των αξιών τους εμπλουτίζει την εθνική κουλτούρα. Το Κράτος θα πάρει κοινωνικά μέτρα για την άσκηση αυτών των δικαιωμάτων.

Αρθρο 91

Το Κράτος έχει υποχρέωση να θεσπίσει νόμους που έχουν σαν προορισμό τους να προωθήσουν εκείνες τις ενέργειες που διασφαλίζουν ότι κανένας Νικαράγουανός δεν είναι αντικείμενο διακρίσεων με βάση τη γλώσσα, την κουλτούρα του ή την προέλευσή του.

"Η αυτονομία θεωρείται σαν η αναγνώριση και η πραγματική άσκηση των ιστορικών δικαιωμάτων των ιθαγενών λαών και των κοινοτήτων της Ακτής του Ατλαντικού... Μεταφράζεται με μιιά σειρά ιδιαίτερων μέτρων που εγγράφονται στα πλαίσια της εθνικής ενότητας και είναι σύμφωνα με τις αρχές και την πολιτική της Λαϊκής Επανάστασης των Σαντινίστας. Είναι στο Έθνος της Νικαράγουα στο σύνολό του που αρμόζει να εργαστεί για το προχώρημα του σχεδίου αυτονομίας, σαν συνεισφορά δημιουργική στον αγώνα ενάντια στο ρατσισμό, τις διακρίσεις και τον εθνοκεντρισμό".

Το 1985 σηματοδεύτηκε από μια ανεπίσημη κατάπαυση του πυρός εκτός από ορισμένες απειθαρχες ομάδες. Η κατάσταση ήταν τουλάχιστον συγκεχυμένη, πλαισιωμένη απ' τον διαμελισμό της MISURA και της MISURASATA που διασπάστηκαν σε διάφορα κομμάτια. Το Δεκέμβριο ο Λαϊκός Στρατός της Νικαράγουα αποκτά ξανά τον έλεγχο των ζωνών που είχε εγκαταλείψει το 1982-83⁷ στους αντάρτες. Μόλις τρείς μήνες μετά τη δημιουργία της, η Ομάδα KISAN

7. Η MISURASATA έδρευε εκείνη την εποχή στα χωριά που βρίσκονταν στις όχθες του Río Grande και στην κοινότητα Tasba Pauni στα βόρεια του Bluefields. Το 1986, ο στρατός θα κυνηγήσει τους αντεπαναστάτες της περιοχής του San Francisco στα νότια του Bluefields και θα εξαρθρώσει έτσι ένα κομβικό δίκτυο στηριχής τους στα νότια της Moskitia.

8. Ένας πρώην ηγέτης αυτής της φράξιας ο Reynaldo Reyes δήλωσε στα τέλη του 1986 όταν ρωτήθηκε γιατί δεν είχε καταλήξει σε συμφωνία με την FDN: "Αυτοί οι άνθρωποι της FDN ήταν στην εξουσία για 46 ολόκληρα χρόνια και δεν έκαναν τίποτε για 'μας τους Ινδιάνους".

1974

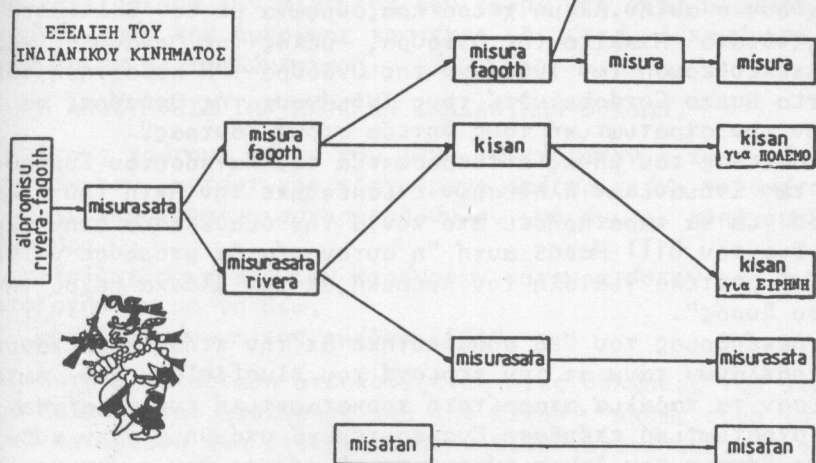
1979

1982

1984

1985

1986

διασπάστηκε στα δύο· εμφανίστηκε έτσι η ομάδα "KISAN για την Ευρήνη"⁸

Με πρωτοβουλία της Εθνικής Επιτροπής για την Αυτονομία της Ακτής, έγινε στις 13-15 Ιούλη στην Μανάγκουα το "Διεθνές Συμπόσιο για το Κράτος, την Αυτονομία και τα Δικαιώματα των Ιθαγενών". Απ' το βήμα ο T. Borges δήλωσε:

"Δεν είχαμε στοιχειώδεις γνώσεις της προβληματικής των εθνοτήτων. Τα στελέχη και οι αξιωματούχοι μας της Ακτής του Ατλαντικού, προφανώς όχι από κακή θέληση, αλλά γι' αντικειμενικούς λόγους, ήταν αληθινού σοφού που είχαν όμως άγνοια της ανθρωπολογίας. Φθάσαμε στην Ακτή σα μηχανικιστές, χαμογελαστοί, σατισμένοι και μειλίχιοι. Γρήγορα αρχίσαμε εμείς οι ίδιοι να δημιουργούμε φαύλους κύκλους· η καλή πίστη δεν μας έλειψε ποτέ, αλλά δεν είναι παρά πρόσφατα που εντοπίσαμε το νόημα της πραγματικότητας που έχει μιά στενή συγγένεια με την κοινή λογική (...). Κανείς όμως δεν μπορεί να πεί ότι δράσαμε με κακή πίστη· μπορούμε επίσης να διαβεβαιώσουμε ότι ταυτόχρονα, οι ιμπεριαλιστές υποδαυλίζαν τις συγκρούσεις όποτε τους ήταν δυνατό και δημιούργησαν συνθήκες αντιπαραθέσεων για να προκαλέσουν έναν "εθνικό πόλεμο", που να είναι σε θέση να διασπάσει την Πατρίδα μας!"

Τον Οκτώβρη έγιναν οι πρώτες εκλογές των αυτόνομων αρχών στις κοινότητες των Miskitos, των Κρεολών και των garifonnes της Νότιας Zelaya.

Το Νοέμβριο, εκπρόσωποι των Ινδιάνων προσφύγων στην Ονδούρα κατηγορήσαν, στην διάρκεια μιιάς συνέντευξης τύπου, την KISAN για θηριωδίες σε βάρος όσων Ινδιάνων προσφύγων αρνούνταν να ενταχθούν σ' αυτήν. Ακόμη χειρότερα, σύμφωνα με τον Baltimore Kuni, Ινδιάνο Miskito της Ονδούρα, -μέλος της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση των Ινδιάνων της Ονδούρα-: "Η κυβέρνηση του Roberto Suazo Cordoba ωθεί τους Ινδιάνους της Ονδούρας να κάνουν την στρατιωτική τους θητεία στους Κόντρας".

Στο τέλος του μήνα, αντιπροσωπεία του Παγκόσμιου Συμβουλίου των Ινδιάνικων Πληθυσμών επισκέφθηκε την Ακτή του Ατλαντικού για να παρατηρήσει από κοντά την διαδικασία στην εξέλιξη. Για τον Bill Means αυτή "η αυτονομία θα μπορούσε να γίνει ένα μοντέλο για όλη την Αμερική, απ' την Αλάσκα μέχρι την Γή του Πυρός".

Ο Δεκέμβριος του '86 σημαδεύτηκε απ' την πτήση αμερικάνικων αεροπλάνων πάνω απ' την περιοχή του Bluefields που φωτογράφισαν τα παράλια, απαραίτητη προκαταρκτική ενέργεια για κάθε στρατιωτική επέμβαση. Ένα εσωτερικό υπόμνημα στην κυβέρνηση Ρήγκαν, που δημοσιεύτηκε το φθινόπωρο δεν πρότεινε στους Κόντρας να σχηματίσουν προσωρινή κυβέρνηση στο Bluefields και να ζητήσουν τη βοήθεια του Λευκού Οίκου;

Στις αρχές Νοέμβριο, το περιοδικό Newsweek ομολογούσε ότι οι Σαντινίστας ήταν έτοιμοι να "κερδίσουν τις καρδιές" των Miskitos. Τελικά στην διάρκεια του 1986 περίπου 10-12000 Ινδιάνοι επέστρεψαν στην Νικαράγουα, αλλά στο ίδιο διάστημα 8000 απ' αυτούς θα ξαναγύριζαν στην Ονδούρα "ξεσηκωμένοι και πάλι από τους Κόντρας" σύμφωνα με την Μανάγκουα⁹.

Στις αρχές Φεβρουαρίου του 1978 ο Serge Malè εκπρόσωπος της Επιτροπής των Ηνωμένων Εθνών* για το θέμα των προσφύγων στην Tegusigalpa ανακοίνωνε ότι:

"διαπιστώνουμε μιιά μεγαλύτερη τάση επιστροφής αλλά, δεν μοιάζει να είναι το πρελούδιο ενός μεγάλου κινήματος. Ελπίζουμε να συνεχιστούν οι εθελοντικοί επαναπατρισμοί κάτω από καλύτερες συνθήκες. Τα πολιτικά εμπόδια δημιουργήθηκαν απ' την πλευρά της Ονδούρας, αλλά απομένουν κι άλλα εμπόδια, δηλαδή οι Κόντρας της FDN και της οργάνωσης KISAN, που προφανώς δεν επιθυμούν να διευκολύνουν την επιστροφή των προσφύγων στην Νικαράγουα".

Για την Myrna Cynningham, εκπρόσωπο της κυβέρνησης των Σαντινίστας στο Puerto Cabezas "10000 πρόσφυγες θα μπορούσαν να ξαναβρούν τα χωριά τους αυτό το χρόνο"- "ήδη 51 χωριά κατοικούνται ξανά στο Río Coco και ενθαρρύνουμε αυτή την επιστ-

9. Με την μεσολάβηση της *ACNUR, 1100 Ινδιάνοι πήγαν στην Νικαράγουα το 1985 και 2000 το 1986.

ροφή στο μέτρο που επιτρέπουν τα μέσα μας. Διαπιστώνουμε μία μεγαλύτερη εμπιστοσύνη ανάμεσα στα δύο μέρη σήμερα, αλλά υπάρχει ακόμα δρόμος να διανύσουμε. Η Κυβέρνηση άνοιξε ένα δρόμο προς όφελος των Miskitos που είναι στο εξής ο μόνος αυτόχθονος λαός της Αμερικής που έχει ιδιαίτερα δικαιώματα αναγνωρισμένα απ' το Ξύνταγμα".

Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΙΝΔΙΑΝΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ.

Στους πρώτους μήνες του 1987, συνεχιζόταν η παρακμή του ινδιάνικου αντάρτικου, εξηγούμενη από ορισμένα γεγονότα:

-ανικανότητα να συγκρατηθούν οι ινδιάνικοι πληθυσμοί στην Ονδούρα,

-πολλαπλασιασμός των παράνομων κατακρατήσεων και των στρατολογήσεων με τη βία,

-αποδιοργάνωση της ομάδας KISAN.

Αυτή η κατάσταση απεικονίζεται στις δηλώσεις του στρατηγού Melado όταν αποχώρησε από την KISAN: "καθώς είδα τη χαοτική κατάσταση που επικρατεί στην KISAN, αποφάσισα ν' αποσυρθώ (...) Συγκρινόμενος με τα προηγούμενα χρόνια ο ένοπλος αγώνας μας έχει φθαρεί αξιολογήντα". 500 Ινδιάνοι αγωνιστές θα εγκατέλειπαν την αντεπαναστατική ομάδα που δεν θα είχε πλέον πάνω από 300.

Ο υπ' αριθμόν δύο της MISURASATA Jimmy Hudgson επέστρεψε επίσης στην Νικαράγουα. Λίγους μήνες αργότερα ο ίδιος ο Fagoth αναγνώριζε ότι "οι βάσεις του κινήματος των Ινδιάνων είναι έτοιμες να εξαρθρωθούν", λυπούμενος που "όλος ο κόσμος θα επέστρεφε στην Νικαράγουα".

Απ' τις 21 μέχρι τις 24 Απρίλη, έγινε μια πολυεθνική συνάντηση στο Puerto Cabezas με την παρουσία 240 εκπροσώπων για να συντάξουν τα 42 άρθρα που θα περιλαμβάνονταν στο προσχέδιο του νόμου της αυτονομίας. Στα τέλη Απρίλη, οι αρχές της Ονδούρα απελευθέρωσαν τους 12 Ινδιάνους, εκπρόσωπους της Επιτροπής Αυτονομίας, που κρατούνταν παράνομα στις φυλακές απ' τις 19 Γενάρη 1987. Ταυτόχρονα 250 ακόμη Miskitos επέστρεψαν στην Νικαράγουα χάρη σε μία τριμερή συμφωνία ανάμεσα στην Ονδούρα, την Νικαράγουα και την ACNUR. Σύμφωνα με την τελευταία, 8.500 απ' τους 10.000 Ινδιάνους που στάθμευαν στην Ονδούρα, είχαν ήδη επιστρέψει στην Νικαράγουα έπειτα απ' αυτήν την συμφωνία.

Το Μάιο η Εθνοσυνέλευση αναγνώρισε "το δικαίωμα των κοινοτήτων να κάνουν λογική χρήση των φυσικών πηγών στα πλαίσια των εθνικών προγραμμάτων ανάπτυξης..." εν' όψει του σχεδίου νόμου για την αυτονομία της Ακτής του Ατλαντικού.

Στις 2 Σεπτέμβρη, υιοθέτησε το καθεστώς αυτονομίας επικυρώνοντας τη δημιουργία των δύο αυτόνομων περιοχών. Τα 43 αρ-

θρα του καταστατικού νομιμοποιούσαν τη δυνατότητα των Ινδιάνων:

- να εκλέγουν αντιπροσώπους στις θέσεις της τοπικής διοίκησης,
- να δημιουργούν κοινωνικές και επαγγελματικές οργανώσεις,
- να χρησιμοποιούν τις φυσικές πηγές,
- η εκπαίδευσή τους να γίνεται στη μητρική τους γλώσσα.

Τα δύο τοπικά συμβούλια που δημιουργήθηκαν στο Puerto Cabezas και στο Bluefields θα είχαν 45 μέλη εκλεγμένα για 4 χρόνια με καθολική ψηφοφορία, τα οποία μέλη θα εκπροσωπούσαν όλες τις εθνικές κοινότητες.

Στις 3 Οκτώβρη '87, ένας αρχηγός των Ινδιάνων, ο Uriel Vanegas με τους 300 άνδρες του, μπήκε στην διαδικασία ειρήνευσης συμφωνώντας σε κατάπαυση πυρός με τις αρχές. Αρνούμενος όμως να παραδώσει τα όπλα, ο Vanegas ανακοίνωσε ότι, "απ' αυτή την άποψη συμμαχούμε με τους Σαντινίστας, αλλά σαν Ινδιάνοι υπερασπιζόμενοι το εθνικό συμφέρον και τα ιδιαίτερα συμφέροντά μας". Στις 23 Γενάρη 1988, ο B. Rivera ερχόταν στην Μανάγκουα διαβεβαιώνοντας ότι η οργάνωση YATAMA¹⁰ δεν αγωνιζόταν "για ν' ανατρέψει την κυβέρνηση και να την αντικαταστήσει με μιιά άλλη ή για την διεξαγωγή ελεύθερων εκλογών (...) γιατί κάτι τέτοιο δεν είχε σημασία για τους Ινδιάνους", κι εξηγούσε ότι ο αγώνας του είχε την αιτία του στις καταχρήσεις της εξουσίας της κυβέρνησης. Στις 2 Μάη, ένα σύμφωνο κατάπαυσης πυρός που υπογράφεται απ' τα δύο μέρη έχει σαν αποτέλεσμα μια κάποιια ειρήνευση στην περιοχή. Ο Ινδιάνος εκπρόσωπος άλλωστε, Maximó Pantín, είναι ο αδελφός του Eduardo που το 1985 υπέγραψε την πρώτη συμφωνία ειρήνης προτού δολοφονηθεί κάτω από σκοτεινές συνθήκες (πιθανότατα κατ' εντολήν του Fagoth).

Το Σεπτέμβρη, η Εθνοσυνέλευση υιοθέτησε τον εκλογικό νόμο που αφορούσε την Ακτή του Ατλαντικού. Αυτός προσδιορίζει τις συνθήκες εκλογής των δύο αυτόνομων κυβερνήσεων, την διαδικασία εκλογής των υποψηφίων, καθορίζει τη διαίρεση των εκλογικών περιφερειών, την αντιπροσώπευση των διαφορετικών εθνοτήτων... Μένει στο εξής να προσδιοριστούν ορισμένες αρμοδιότητες των αυτόνομων κυβερνήσεων και της κεντρικής κυβέρνησης.

Την 1η Οκτώβρη '88, 10 αρχηγού της YATAMA υπέγραψαν με την σειρά τους μιιά συνθήκη ειρήνης και 300 ακόμη Ινδιάνοι αντάρτες εγκατέλειψαν τη μάχη.

---

10. "Ένωση των Μαζών για την Μητέρα Πατρίδα" που περιλαμβάνει τη MISU-RASATA του Rivera, τη MISURA του Fagoth, την KISAN για τον Πόλεμο του N. Diego και τις ένοπλες ομάδες του Morales. Αυτή η ένωση καλύπτει τη διδασκαση του Ινδιάνικου αντάρτικου κινήματος που διέθετε το 1986 όχι λιγότερες από 6 διαφορετικές και αντίπαλες μεταξύ τους οργανώσεις.

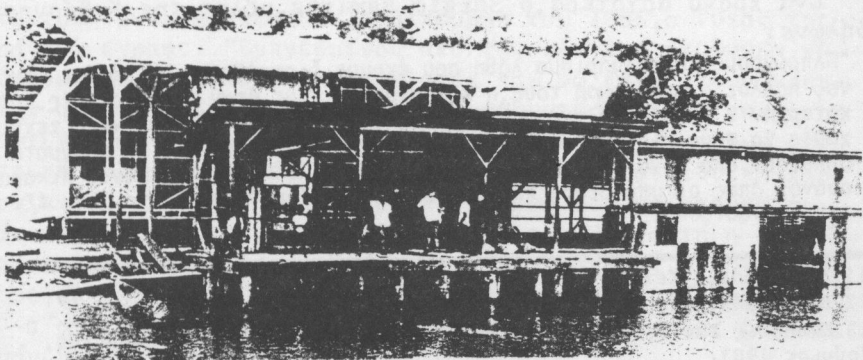
ΜΕΡΟΣ Β΄-ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

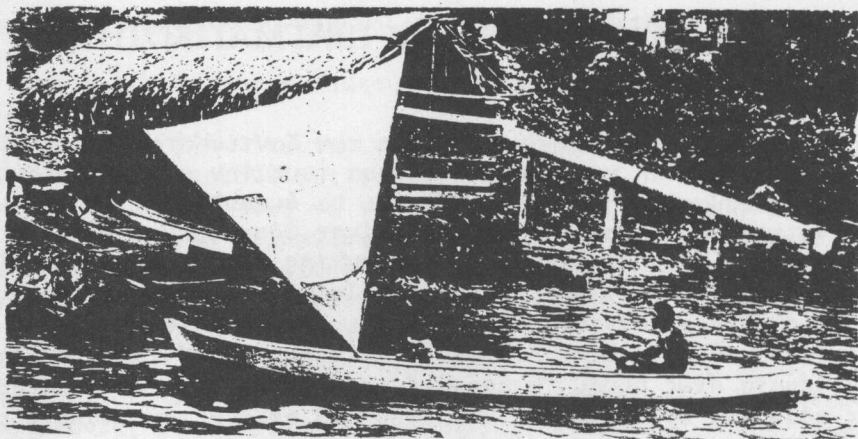
"ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ..."

Απ' την αρχή της διαμάχης, η θέση των Σαντινύστας αποκάλυψε την συγκεντρωτική, γιλακωβύνικη γλώσσα τους, την επιθυμία τους να εγκαθιδρύσουν την Δημοκρατία και να διαφυλάξουν την Εθνική Ενότητα, θέματα αγαπητά στον Bolívar. Οδηγούμενοι έτσι στην άρνηση της ύδρας της Ιστορίας της χώρας, της παράλληλης ανάπτυξης δύο διαφορετικών πολιτισμών: του Ινδιάνικου και του Ισπανικού. Το FSLN αρνούνταν ν' αναγνωρίσει οποιοδήποτε ιδιαίτερο πολιτικό καθεστώς στην Ανατολική Ακτή και αρκούσαν στα μεγάλα θέματα όπως είναι "η εδαφική ακεραιότητα", "η υπεράσπιση της εδαφικής κυριαρχίας"... Το 1980 μιά αφίσσα του υπουργείου Παιδείας, που βγήκε στην διάρκεια της καμπάνιας για τον αλφαβητισμό, έγραφε: "Ακτή του Ατλαντικού της Νικαράγουα: η ενσωμάτωση γίνεται μέσω του αλφαβητισμού". Ένα ολόκληρο πρόγραμμα!

Μιά παρόμοια στάση επισημοποιήθηκε στις 12 Αυγούστου 1981 με τη "Διακήρυξη Αρχών της Σαντινύστικης Επανάστασης σχετικά με τις κοινότητες των Ιθαγενών της Ακτής του Ατλαντικού". "Το Έθνος της Νικαράγουα" προσδιορίζεται σαν "μιά εδαφική και πολιτική ενότητα" που δεν μπορούσε να "διασπαστεί, να διαιρεθεί ή να θιγεί η κυριαρχία και η ανεξαρτησία του". Το κείμενο επαναβεβαιώνει ότι "επίσημη γλώσσα του Κράτους είναι τα ισπανικά" παραλείποντας ν' αναφέρει τις άλλες ομιλούμενες γλώσσες. Γεγονός αποκαλυπτικό μιάς ορισμένης νοοτροπίας. Εν τούτοις η "Κυβέρνηση Εθνικής Ανοικοδόμησης" σκοπεύει να υποστηρίξει "τη δουλειά διάσωσης των διαφορετικών πολιτιστικών εκφράσεων, συμπεριλαμβανομένης της διατήρησης των γλωσσών τους". Τέτοιες δηλώσεις ανατρούν τη δυνατότητα διαχείρισης των ιθαγενών σύμφωνα με τις παραδόσεις τους κι ακόμη χειρότερα, εμποδίζουν κάθε ιδιαίτερη ανάπτυξη.

Puerto de Kukra Hill

Ενα μήνα αργότερα (Ιούλιος '81) ο L.Carrion, αρμόδιος των Σαντινίστας, δήλωνε¹¹ ότι ήταν "αδύνατο ν' αναγνωρισθεί η Miskito σαν δεύτερη γλώσσα, επειδή ήταν πολύ ανεπαρκής και δεν επέτρεπε την πολιτιστική και διανοητική ανάπτυξη των ανθρώπων(..) Για τον W.Ramírez, υπεύθυνο του Ινστιτούτου της Ακτής του Ατλαντικού, ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις δύο κοινότητες θα ήταν αποτέλεσμα της "σχετικά καθυστερημένης πολιτικής συνεύδοξης των Ινδιάνων"¹². Στις αρχές του 1982, ο Carrion λυπόταν επειδή οι τελευταίοι δεν ήταν "ενθουσιώδεις επαναστάτες".

Το 1983, η κυβερνητική θέση δεν είχε αλλάξει:

"Οι ιστορικές πιθανότητες μετατροπής αυτής της εθνότητας σ' Έθνος δεν υπάρχουν σήμερα: Οι παραγωγικές σχέσεις στην κοινωνία Miskito είναι τόσο υπανάπτυκτες που δεν επιτρέπουν ούτε καν την δημιουργία μιάς δομής που να προχωρά πέρα απ' τις κοινότητες".¹³

"ΛΑΘΗ, ΝΑΙ ΑΛΛΑ..."

Ενα χρόνο αργότερα, ο Sergio Ramirez, μέλος της Κυβέρνησης δήλωνε:

"Πληρώνουμε τα πολυάριθμα λάθη που έχουμε διαπράξει. Οι Miskitos δεν είναι πολλοί. Η απομονωσή τους, η καθυστέρησή τους ήταν παραδοσιακές. Πρέπει καταρχήν ν' αλλάξουμε τις συνειδήσεις τους, να τους μάθουμε νέες τεχνικές χωρίς να τους πιέζουμε, σεβόμενοι τις διαφορές τους. Είναι τα πράγματα θά αλλάξουν από μόνα τους. Σκεφτόμαστε όμως ότι οι Miskitos είναι Νικαραγουανοί όπως οι υπόλοιποι και δεν μπορούμε ν' αποδεχτούμε να ζούν έξω απ' την Επανάσταση".

11. Barricada, 2 Σεπτεμβρίου 1981.

12. Barricada, Δεκέμβριος 1981.

13. Εκδόσεις Envío, του Ινστιτούτου Ιστορίας της Κεντρικής Αμερικής, Ιούλιος 1983.

Τέτοια λόγια μαρτυρούν απλώς την πλήρη απουσία ανάλυσης της ινδιάνικης κοινωνίας, εκθειάζοντας ένα μοναδικό μοντέλο Επανάστασης. Η ενσωμάτωση ήταν πάντοτε στην ημερήσια διάταξη. Οι απόπειρες ενσωμάτωσης θ' αποδεικνύονταν ελάχιστα αποτελεσματικές: τα προγράμματα αγροτικής μεταρρύθμισης- συνάντησαν μικρή επιτυχία, η δημιουργία κοοπερατίβων σκόνταψτε στον παραδοσιακό τρόπο διατήρησης της γής, η έκκληση για συμμετοχή σε συνδικάτα παρέμενε νεκρό γράμμα.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗΣ ΤΟΥ Τ. ΒΟΡΓΕΣ, ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ,
ΤΟ 1983, ΣΕ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ.

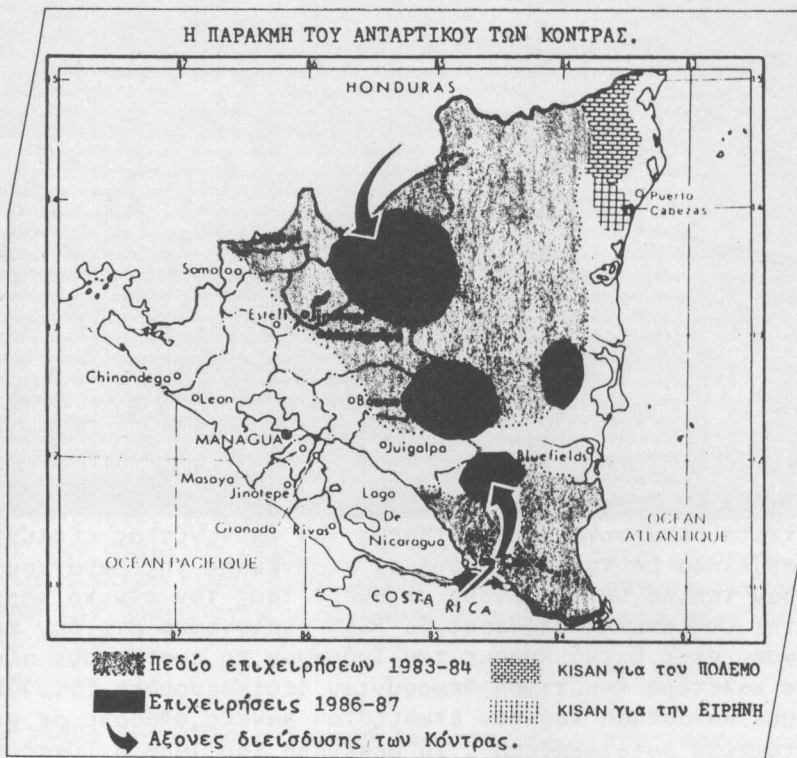
-Θέλετε να πείτε ότι ήταν για το καλό τους που οργανώθηκε ο εκποτισμός των Μισκίτος; Εάν ήταν έτσι, θα βρίσκατε σήμερα απεναντί σας Ινδιάνους Μισκίτος ανυπόμονους να ενωθούν με τους Κόντρας και ν' αντιτίθενται σθεναρά σ' εσάς (...);

-Οι Μισκίτος στην ουσία εκποτίστηκαν επειδή υπήρχαν συνεχώς μάχες στην περιοχή. Είναι αλήθεια ότι συνεργάζονταν πολύ εύκολα με τους Κόντρας. Είχαν κακή μεταχείριση απ' την Επανάσταση μετά τον "Θρόμβο". (...) Η περιοχή (...) όπου ζούν είναι τόσο απομονωμένη ώστε ο Σομόζα την αγνόησε για πολύ καιρό (...). Για τους Μισκίτος, ο Σομόζα δεν αντιπροσώπευε μία δύναμη καταπιεστική, όπως για το υπόλοιπο της χώρας, μ' αποτέλεσμα να μη νοιώθουν το ίδιο μένος, την ίδια ανάγκη αλλαγής με τους υπόλοιπους πολίτες. (...) στείλαμε μία ομάδα συντρόφων στην περιοχή, αλλά δεν κατάλαβαν τα πράγματα όπως έπρεπε (...) και διέπραξαν τρομερά κι αλλοτριωτικά λάθη σε βάρος των Μισκίτος. Την ίδια στιγμή ένας αρχηγός τους (αναφέρεται στον Fagoth) που ήταν μέλος της μυστικής αστυνομίας του Σομόζα, άρχισε να κάνει ραδιοφωνικές εκπομπές στη γλώσσα Μισκίτο, στις οποίες ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα, έλεγε ότι η κυβέρνηση των Σαντινίστας ήθελε να εξολοθρεύσει όλους τους Μισκίτος που ήταν πάνω από 30 χρονών και άλλα παρόμοια πράγματα. Δεν είναι λοιπόν περίεργο που, η σύμπτωση ανάμεσα στη λανθασμένη πολιτική μας για την περιοχή και αυτό το είδος της προπαγάνδας δημιούργησε μία μεγάλη σύγχυση σε πολλούς απ' τους Μισκίτος. Η κατάσταση παραμένει πολύ δύσκολη, πολύ οδυνηρή."

Επειτα σιγά-σιγά οι συζητήσεις των Σαντινίστας εξελίχτηκαν παράλληλα με τις πρωτοβουλίες ειρήνευσης της Μανάγκουα. Αρχισαν τελικά, να λαβαίνουν υπ' όψιν τους τον εθνικό παράγοντα της ινδιάνικης υπόθεσης. Το FSLN ομολογούσε ότι δεν είχε αποδώσει στις διεκδικήσεις των Ινδιάνων τη σωστή τους αξία: "στην καλύτερη περίπτωση θεωρούνταν δευτερεύουσες (...) και από μία κατάσταση που δεν επωμιζόταν κανείς, φθάσαμε σε μία στρατιωτική αντιπαράθεση". Το Δεκέμβριο του 1986, ο Τύπος της Νικαράγουα έγραφε: "Εμπνεόμενοι από την φλογερή επιθυμία να προωθήσουν τις επαναστατικές αλλαγές και να ξεπεράσουν γρήγορα την ακραία κοινωνικό-οικονομική καθυστέρηση της περιοχής οι Σαντινίστας είχαν διαπράξει μία σειρά λαθών, όπως μία εθνοκεντρική στάση και η έλλειψη κατανόησης για τον εθνικό χαρακτήρα, ανάλογο με την πανάρχαια καταπίεση που υφίσταντο οι ινδιάνικες κοινότητες. Απ' το 1981 μέχρι το 1984, αυτή η ζώνη θεωρούνταν σαν η Αχίλλειος Πτέρνα της Επανάστασης. Ο λόγος ήταν η μεγάλη κοινωνική βάση που η αντεπανάσταση μπόρεσε να βρεί -σ' αντίθεση με την υπόλοιπη χώρα- χειραγωγώντας δίκαιες και νόμιμες διεκδικήσεις".

Για τον πρόεδρο D.Ortega η κυβέρνηση "δεν ήξερε στην αρχή ν'αναγνωρίσει την ιδιαιτερότητα της κουλτούρας, της οικονομίας και της ιστορίας των αδελφών μας του Ατλαντικού". Όσο για τον T.Borges ομολόγησε ότι: "Καταλαβαίνουμε ότι αντίθετα με την FDN, οι Ινδιάνοι Miskitos που κάνουν επιχειρήσεις στα βουνά πιστεύουν ότι το κάνουν για την υπεράσπιση των πανάρχαιων συμφερόντων τους και γι' αυτό δεν μπορούμε να τους βάλουμε στο ίδιο τσουβάλι με τους Σομοζίστες".

MISKITOS KAI ΚΟΝΤΡΑΣ.

Εάν η θέση των Σαντινίστας αντλούσε απ'τον εθνοκεντρισμό, οι οργανώσεις που διεκδικούσαν τον ινδιάνικο πληθυσμό δεν μπορούν ούτε αυτές να εξαιρεθούν απ'οποιαδήποτε μομφή. Χωρίς να επιμείνουμε στο ρόλο της Μοραβικής Εκκλησίας, είναι σίγουρο ότι η τελευταία είχε υποδαυλίσει τις συγκρούσεις για να πολεμήσει ενάντια "στον σαντινύστικο αθεϊσμό". (...) Δεκάδες κάστορες δεν συνόδεψαν τον Fagoth στην Ονδούρα για να κηρύξουν τον ιερό πόλεμο στον Σαντινισμό;

Στις αρχές του 1980, η MISURASATA συνδέθηκε με εργοδοτικές οργανώσεις όπως με το Δημοκρατικό Κίνημα της Νικαράγουα*. Δέχθηκε επίσης τη βοήθεια του Γραφείου για τη Διεθνή Ανάπτυξη υπό την επιρροή των ΗΠΑ, χωρίς να το αναφέρει στη Μανάνγκουα. Άλλο γεγονός: δεν είναι ο συνήγορος του Συντηρητικού κόμματος που υποστηρίζει το σχέδιο αυτονομίας της MISURASATA; Ηγέτες των Ινδιάνων όπως ο Fagoth προσχώρησαν χωρίς δισταγμό στο Σομοζίστικο στρατόπεδο, αναγνωρίζοντας ότι με την αφιξή του στην Ονδούρα το 1981 η CIA ήρθε σ' επαφή μαζί του. Άλλωστε θα συνάντησε πολλές φορές τον περιβόητο συνταγματάρχη Ολιβερ Νόρθ, ανακατεμένο στο σκάνδαλο του Ιράνγκέητ.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε την οκορτουνίστικη στάση του FSLN σε σχέση με τον S. Fagoth: "Γιατί το FSLN αφού είχε στα χέρια του τις αποδείξεις της συνεργασίας του με τις μυστικές υπηρεσίες του Σομόζα και την αναμειξή του στη σύλληψη των ηγετών του ALPROMISU, δεν τον κατήγγειλε αλλά αντίθετα διευκόλυνε την ανοδό του; Σίγουρα εξ αιτίας της αναγκαιότητάς του FSLN να δουλέψει συμμαχώντας με την ALPROMISU και να ενθαρρύνει επομένως τη φιλοσοαντινίστικη τάση στο εσωτερικό της οργάνωσης όποιος κι αν ήταν ο αρχηγός της. Ίσως επίσης, μέσα στην έλλειψη γνώσης της πραγματικότητας και των αγώνων των Ιθαγενών λαών, σκεπτόταν ότι ήταν πιά εύκολο να ελέγξει μία οργάνωση που θα είχε έναν αρχηγό αρριβίστα κι έτοιμο να φάει με χρυσά κουτάλια".

Ο S. Fagoth κατηγορήθηκε επίσης απ' τον αντιπαλό του B. Rivera για βασανιστήρια και δολοφονίες Ινδιάνων. Όσο για τον τελευταίο, είχε την τάση να ταυτίζει την αυτονομία των Ινδιάνων με την ηγεμονία της οργάνωσής του, θεωρώντας την σαν την μία και μοναδική εκπρόσωπο της περιοχής. Κατά την αποψή του, το να ζητηθεί η γνώμη του λαού δεν θα χρυσίμευε παρά στο να επικυ-

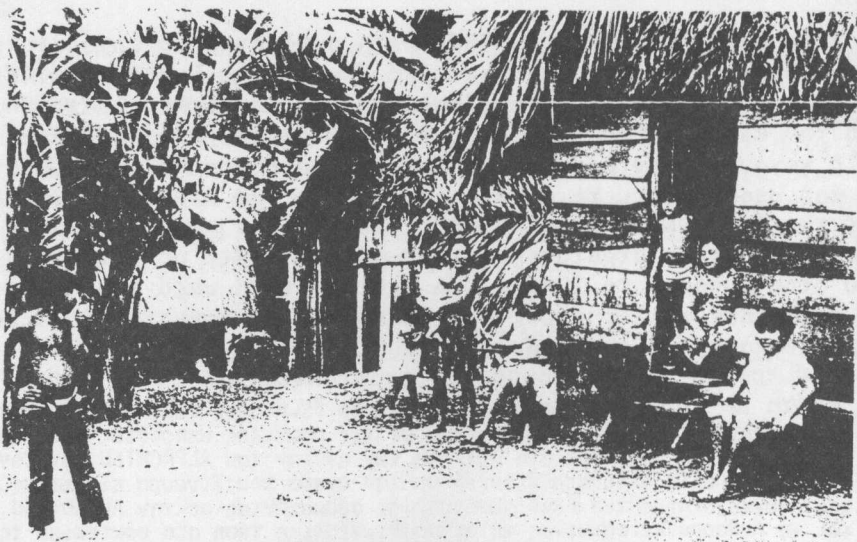
ρώσει μία συμφωνία ανάμεσα στη Μανάνγκουα και τον ίδιο. Το Δεκέμβριο του '84 π.χ., ο Rivera αρνήθηκε να πάρει μέρος στις διαπραγματεύσεις απαιτώντας να είναι ο μόνος αντιπρόσωπος όλων των εθνοτήτων.

Παρά τη χειραγώγηση, τόσο απ' τους οκορτουνιστές αρχηγούς όσο και απ' τη CIA, η ινδιάνικη αντίσταση οργανώθηκε με στόχο την υπεράσπιση των Ινδιάνων και τη διατήρηση της ταυτότητάς τους. Ένας εκπροσώπος τους το δήλωσε ξεκάθαρα εδώ και μερικά χρόνια: "Οι αντεπαναστατικές οργανώσεις όπως η FDN και η ARDE μάχονται για μία δημοκρατία και για ελεύθερες εκλογές. Εμείς αγωνιζόμαστε για κάτι άλλο· δεν αγωνιζόμαστε για μία δημοκρατία που ποτέ δεν αποκτήσαμε από καμιά κυβέρνηση. Αγωνιζόμαστε για τη Γη Μας και όχι για τη δημοκρατία".

---

*ΔΚΝ: Ιδρύθηκε κατά την διάρκεια του αντιδικτατορικού αγώνα (1978) και συμμετείχαν σ' αυτό "εκπρόσωποι των εμπορικών κύκλων, της διανοήσης και της μικρομεσαίας αστικής τάξης".

14. "Απ' το όνειρο στην επανάσταση" δημοσίευση της Επιτροπής Αλληλεγγύης στη Νικαράγουα (Γαλλίας).

Ο ρόλος των ΗΠΑ είναι κεφαλαιώδης μέσα στη σπουδαιότητα και την απήχηση της διαμάχης. Η Ουάσιγκτον χειραγώγησε τους Ινδιάνους αγωνιστές μ' ένα και μοναδικό σκοπό: ν' ανατρέψει το FSLN και να επαναεντάξει τη Νικαράγουα στη ζώνη επιρροής της. Γι' αυτό το λόγο η Ουδούρα μετατράπηκε σε πραγματικό αντιαντάρτικο στρατόπεδο όπου γίνονται πολυάριθμες στρατιωτικές ασκήσεις: Το 1981 έγιναν σε απόσταση 40χλμ. απ' τα σύνορα της Νικαράγουα ασκήσεις απόβασης στη διάρκεια της άσκησης Ahuas Tara 1. Έπειτα απ' τον Αύγουστο του 1983 μέχρι το Φεβρουάριο 1984 έγινε η άσκηση Ahuas Tara 2. Το 1985, η άσκηση Universal Trek 85 περιλάμβανε 36 πλοία και ήταν η πιο επιβλητική άσκηση που πραγματοποιήθηκε ποτέ στην Κεντρική Αμερική.

Ο Λευκός Οίκος χρησιμοποίησε τη δίκαια υπόθεση των Ινδιάνων με στόχο να εκθέσει τη Μανάνγκουα, ενώ ο ίδιος δικαιολογούσε τις σφαγές των Ινδιάνων της Γουατεμάλα. Η εφημερίδα Wall Street της 8ης Μάρτη '87, αν και ευνοϊκά διακεείμενη στην πολιτική του R. Reagan, έγραφε εν τούτοις: "(...) ο τρόπος με τον οποίο η Ουάσιγκτον χειρίστηκε τον πόλεμο των Miskitos (...) είναι μια απ' τις μεγάλες αποτυχίες της στρατηγικής στήριξης των Κόντρας απ' τις ΗΠΑ". Ούτε η FDN ούτε η CIA ανέχτηκαν ομάδες Ινδιάνων πραγματικά αυτόνομες. Η τελευταία δεν δίστασε να παραμερίσει ή να εξοντώσει όσους είχαν την τάση να διαπραγματευτούν με την κυβέρνηση των Σαντινίστας.¹⁵ Ο Fagoth και

15. Ο Robert Owen, συντηρητικός εκπρόσωπος των ΗΠΑ αποκάλυψε ότι η CIA είχε προσφέρει 100.000\$ στον B. Rivera το 1985 για ν' αρνηθεί κάθε διαπραγμάτευση με τη Μανάνγκουα.

ο Rivera επιβεβαίωσαν άλλωστε ότι η CIA είχε σαμποτάρει τον Ιούνιο του 1985 μία απόπειρα ενοποίησης του ινδιάνικου κινήματος, ευνοώντας αντίθετα τη δημιουργία της KISAN που κατηγορήθηκε στην συνέχεια για βασανισμούς και δολοφονίες όσων αντιτέθηκαν στην στρατηγική της.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ.

Ο τωρινός νομος αυτονομίας παρουσιάζει πολυάριθμες ανεπάρκειες καθώς είναι αποτέλεσμα πολλών συμβιβασμών και διαφορών στους κόλπους της εξουσίας κι ανάμεσα στις διαφορετικές εθνότητες. Καθώς αρκετά προβλήματα δεν προσεγγίστηκαν, η εφαρμογή του θα είναι κάτι παραπάνω από δύσκολη.

Η ύπαρξη μιάς χώρας πολυεθνικής αναγνωρίστηκε επίσης για πρώτη φορά παρά την επιμονή στην ιδέα της εθνικής ενότητας. Είναι μέλος της Εθνικής Επιτροπής Αυτονομίας άλλωστε, δηλώνει:

"Το βασικότερο ζήτημα, αυτό που δίνει ένα μοναδικό χαρακτήρα σ' αυτή την αυτονομία, είναι ότι είμαστε έτοιμοι να επαναπροσδιορίσουμε την αντίληψή μας για τη δημοκρατία και τη λαϊκή εξουσία καθώς και τα στοιχεία τα πιο ευαίσθητα της εθνικότητάς μας. Δεν μπορούμε πλέον να μιλάμε για νικαραγουανή ταυτότητα αναφερόμενοι αποκλειστικά στον ισπανόφωνο και καθολικό ladino. Η εθνική μας ταυτότητα πρέπει εξίσου να συμπεριλάβει τη συνεισφορά των ιθαγενών· τις βρετανικές και αφρικανικές συνεισφορές καθώς και τον προτεσταντισμό".

Το σημαντικότερο πρόβλημα είναι εκείνο της κατανομής αρμοδιοτήτων ανάμεσα στην πρωτεύουσα και τις δύο τοπικές κυβερνήσεις. Χωρίς να έχει ουσιαστικά προσδιοριστεί, είναι πιθανό το τοπικό συμβούλιο να έχει εκτεταμένες εξουσίες όσον αφορά τη διανομή και τις υπηρεσίες και αντίθετα μειωμένες εξουσίες όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις και το εξωτερικό εμπόριο.

CENTRAL AMERICA

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

DISCLOSED A CENTRAL AMERICA

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

IN OFFICIAL BOUNDARIES, BUT STRAITS

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ.

Η Ακτή του Ατλαντικού ήταν το αντικείμενο συζητήσεων τη στιγμή που συντάχθηκε το Σύνταγμα.

FSLN: Υπεράσπιση της συνταγματικής αρχής της αυτονομίας των αδελφών της Ακτής, στην κατεύθυνση ενίσχυσης της ακεραιότητας του Έθνους. K.K. της Νικαράγουα: Η αυτονομία της Ακτής με την έννοια της αυτόνομης κυβέρνησης της περιοχής δεν πρέπει να καθιερωθεί σαν υπέρτατος νόμος της χώρας γιατί αυτό θα έθετε σε κίνδυνο την εδαφική ακεραιότητα της Νικαράγουα και δεν θα ωφελούσε καθόλου τους Miskitos και τις άλλες εθνότητες της Ακτής.

Κίνημα Λαϊκής Δράσης M-A: Δικαίωμα στη διοικητική αυτονομία των κοινοτήτων και των πληθυσμών της Ακτής, σεβασμός της κοινοτικής των κοινοτικών γαιών τους που είναι απαραίτητες για την τοπική ανάπτυξη.

Σοσιαλιστικό Κόμμα: Το Εθνικό έδαφος είναι απαραβίαστο, αδιαίρετο, ανασπαστικό και απαράγραφο (...) Αναγνώριση εδαφικής αυτονομίας για τις εθνικές, γλωσσικές και ιστορικοπολιτιστικές κοινότητες. Αντίληψη της εδαφικής αυτονομίας: Το Έθνος και το Κράτος είναι ενιαία και νικαραγουανά. Αλλά το σύνταγμα αναγνωρίζει το δικαίωμα των εθνικών και γλωσσικών κοινοτήτων στην περιοχή του Ατλαντικού να έχουν δική τους κυβέρνηση και διοίκηση.

Εννίο Οκτώβρης/Νοέμβρης '85

Το εδαφικό πρόβλημα είναι απ'τα πιο κρίσιμα. Σίγουρα η κοινοτική ιδιοκτησία προσδιορίζεται σαν "αποτελούμενη απ'τη γη, το νερό και τα δάση που παραδοσιακά ανήκαν στις κοινότητες της Ακτής...", αλλά είναι ανάμφισβητο ότι θα προκύψουν διαμάχες. Δύο λογικές τελικά συγκρούονται: οι Ινδιάνοι έχουν ανάγκη από μεγάλες εκτάσεις γης για κυνήγι και για ψάρεμα για να διαβιούν τον παραδοσιακό τρόπο ζωής τους, ενώ το Κράτος διαμέσου των βιομηχανιών του (ξύλου, κλπ) έχει συμφέρον να δηλωθεί το μάξιμουμ των επιφανειών σαν εθνική περιουσία. Παράλληλα, τα εδάφη των Ινδιάνων απειλούνται καθημερινά απ'τα μεγάλα σχέδια της κυβέρνησης και την άφιξη των μεταναστών.

Επίσης η κατανομή ανάμεσα στα "πλάνα και προγράμματα εθνικής ανάπτυξης" και στα "σχέδια τα κατάλληλα για τις αυτόνομες περιοχές" απέχει πολύ απ'του να είναι ευδιάκριτη. Αλλά είναι σίγουρο πως η Μανάγκουα θα διατηρήσει την εξουσία της σε σημαντικούς τομείς (εκμεταλλευση ορυχείων, βιομηχανία, αλιεία) μη αφήνοντας στα Τοπικά Συμβούλια παρά μόνο τη βιοτεχνία.

Μετά από αυτή την σύντομη εξέταση των πραγμάτων, είναι ξεκάθαρο ότι τίποτα δεν τελείωσε για τους Ινδιάνους και η Μανάγκουα θα επιχειρήσει χωρίς καμιά αμφιβολία να επιβάλλει τις δικές της επιλογές.

ΜΙΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ.

Η στάση των Σαντινίστας απέναντι στις διεκδικήσεις των αυτόχθονων, είναι αναπόσπαστο μέρος της θέσης της Λατινοαμερικάνικης Αριστεράς* απέναντι στο κίνημα των Ινδιάνων. Για την τελευταία εδώ και μερικές δεκάδες χρόνια, το να θέσει κανείς τα προβλήματα των Ινδιάνων αποτελούσε μια συντηρητική τοποθέτηση που στόχευε αποκλειστικά στη δημιουργία διασκέψεων στους κόλπους των προοδευτικών δυνάμεων. Η διακήρυξη μιάς τέτοιας ιδιαιτερότητας σήμαινε προδοσία των επαναστατικών ιδεών.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους Ladinos και στους Ινδιάνους είναι ένα γεγονός σταθερό σ'όλες αυτές τις κοινωνίες. Στην Νικαράγουα το FSLN καθόλου δεν επινόησε τον αντι-ινδιάνικο ρατσισμό· απλώς αποδείχτηκε εντελώς ανύκανο ν'απαλλαγεί απ'την αίσθηση υπεροχής απέναντι σε μια κοινωνία διαφορετική απ'το δυτικό μοντέλο. Η ιστορία της Νικαράγουα σηματοδοτήθηκε από βαθιές πολιτικές και πολιτιστικές διαφορές, κληρονομιά των δύο αντίπαλων αποικιοκρατιών: της ισπανικής και της αγγλικής.

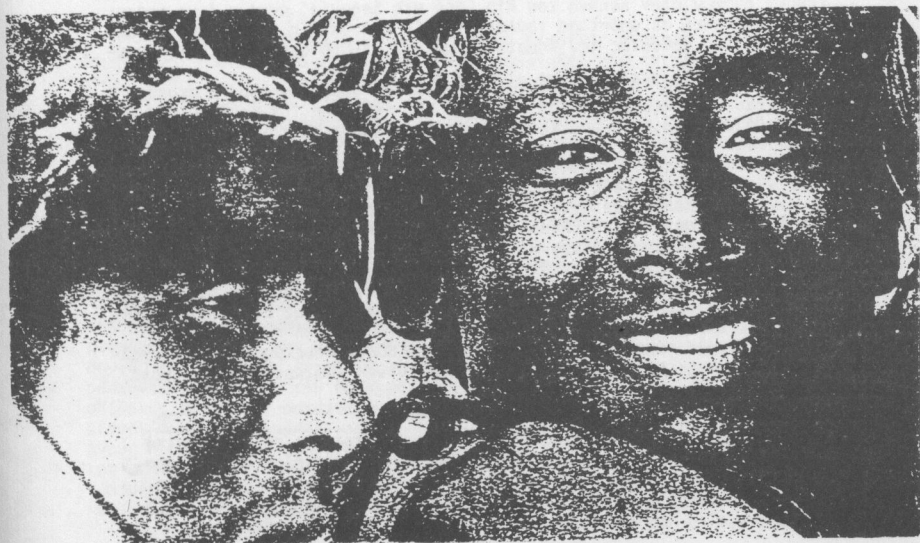
*βλ. ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ 2: Ινδιάνικη Αμερική-Η στάση της Λατινοαμερικάνικης Αριστεράς απέναντι στο κίνημα των Ινδιάνων.

Είναι αναμφισβήτητο ότι ακόμη και σήμερα, στη Δεξιά όπως και στην Αριστερά, πολυάριθμοι μιγάδες αρνούνται το δικαίωμα στην αυτονομία της Ακτής του Ατλαντικού.

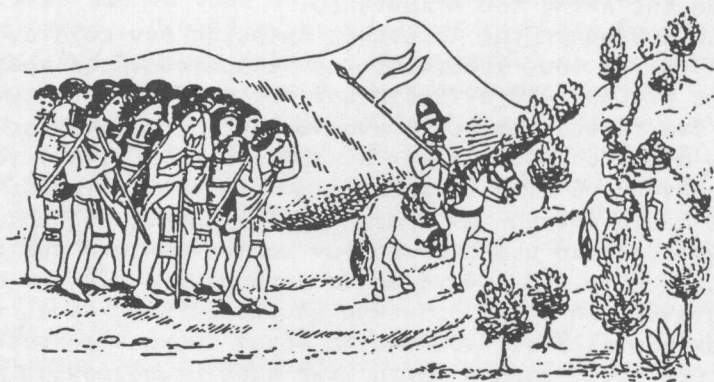
Καμιά κυβέρνηση της Λατινικής Αμερικής δεν ευχόταν πραγματική λύση για τους Ινδιάνους της Νικαράγουα. Ποιό κράτος αυτής της ηπείρου δεν αντιμετώπισε τις διεκδικήσεις των Ινδιάνων; Σ' ένα τέτοιο πλαίσιο, η αναγνώριση της αυτονομίας των Ινδιάνων στο νέο Σύνταγμα της Νικαράγουα είναι ένα γεγονός χωρίς προηγούμενο στην ιστορία αυτών των κοινοτήτων. Είτε επιβλήθηκε απ' τη δύναμη των πραγμάτων (εσωτερικός πόλεμος, διεθνές image) είτε από μία εξέλιξη των νοοτροπιών, από μία επιλογή τακτικής ή το πιο πιθανό απ' το συνδυασμό αυτών των στοιχείων, η αναγνώριση της ινδιάνικης ιδιαιτερότητας είναι πάντως μία κατάκτηση. Αλλά οι Ινδιάνοι θα είχαν άδικο ν' αρκεστούν σ' αυτήν. Δεν είναι παρά η πρώτη νίκη ενός μακροχρόνιου αγώνα για τη διατήρηση της *Moskitia*. Πρόκειται σήμερα για τη ματαίωση όλων των προσπαθειών αφομοίωσης υπό το πρόσχημα του μοντερνισμού. Δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες: αυτή η περιοχή παραμένει Αποικιοκρατούμενη. Φυσικά, κάποια πλεονεκτήματα δεν είναι αμελητέα: ο αναλφαβητισμός έπεσε, καμπάνιες εμβολιασμού οργανώθηκαν... Αλλά πίσω απ' το προσκήνιο υπάρχει η επιθυμία της Μανάγκουα να ενσωματώσει την περιοχή.

Στη Νικαράγουα και αλλού, μόνο η ομοσπονδία των *ladino*/ ινδιάνικων λαών σε μία βάση ισότητας και σεβασμού των διαφορών μπορεί να σώσει τις φυλετικές μειονότητες της περιοχής.

* * *

ΜΕΡΟΣ Γ'-ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Ο ΣΑΝΤΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΜΙΣΚΙΤΟΣ

Τα γραπτά σχετικά με τη θέση του Σαντίνου για τους Μισκίτος είναι σπάνια. Ας του δώσουμε λοιπόν τον λόγο. Σαν αρχηγός αποστολής στην Ακτή του Ατλαντικού, ο Σαντίνου έγραψε στις 29 Φεβρουαρίου 1927: "Η αναρχική μας στον ποταμό Río Coco κράτησε πολύ και ήταν δύσκολη, αλλά είχα την ικανοποίηση να μη συναντώ παρά γενναίους άνδρες που με βοηθούσαν όπως μπορούσαν". Το 1933 ο Σαντίνου δήλωσε στο δημοσιογράφο J. Roman,

"Είναι χιλιάδες Ινδιάνοι, αναμεσα τους κυρίως Sumos, Zumbos και Μισκίτος. Αν και δεν υπάρχει καμιά επίσημη καταγραφή του αριθμού τους εκτίμησα, με τη βοήθεια του στρατηγού Rivera ότι ο αριθμός τους ξεπερνά τις 100 χιλιάδες". "Στη διάρκεια του πολέμου ήρθα σ' αυτή την περιοχή και αντιλήφθηκα την πραγματικότητα μας επειδή, εδώ επίσης, είναι Νικαράγουα. Αποφάσισα ότι μόλις τελειώσει ο πόλεμος της ανεξαρτησίας, (...) θα μείνω εδώ στο Río Coco". "Είναι το πιο άγριο, αλλά το πιο ωραίο μέρος της πατρίδας μας".

Ετσι μόλις επιτεύχθηκε η ειρήνη, ο Σαντίνου και το στρατεύμα του εγκαθίστανται στην Ανατολική πλευρά της χώρας "σε μία εκτεταμένη ζώνη χέρσων εδαφών, στην λεκάνη του Río Coco στη Segovia" αυτή η ζώνη πρέπει να τοποθετηθεί σε απόσταση τουλάχιστον 10 ωρών απ' τις πόλεις που βρίσκονται υπό το καθεστώς των δημοτικών αρχών". (Άρθρο σχετικά με τις συμφωνίες ειρήνης).

Το Γενάρη του 1934 ο Σαντίνου δήλωσε σ' ένα δημοσιογράφο: "ο σκοπός μου είναι ν' απελευθερώσω τον πληθυσμό της Ακτής απ' την βαρβαρότητα στην οποία τον έριξε η αποικιακή εκμετάλλευση αρχικά και η καπιταλιστική σήμερα. Θα κάνω τα πάντα για να εκπαιτώ αυτούς τους Ινδιάνους που είναι η ψυχή της φυλής μας. Και όπως μπορείτε να δείτε, το έργο μου αρχίζει ν' αποδίδει καρπούς. Ελπίζω τουλάχιστον ν' αφήσω αυτό το έργο έχοντας κάνει μία καλή αρχή ώστε οι μελλοντικές γενιές και κυβερνήσεις νά ασχοληθούν μ' αυτό το πρόβλημα που είναι θεμελιώδες (...) Αυτή η περιοχή καταλαμβάνει περισσότερο απ' το μισό όλου του εθνικού εδάφους και δεν είναι παρά εκπολιτιζοντάς την που θα μπορέσουμε να κάνουμε τη Νικαράγουα μία χώρα όξια και σεβαστή* (...) Με την απομάκρυνση του βορειοαμερικάνικου στόλου απ' τη Νικαράγουα, την υπογραφή της ειρήνης, το εσωτερικό της χώρας έχει ένα λαμπρό μέλλον. Αντίθετα αυτή η περιοχή που πολλοίς λόγους είχε εγκαταλείψει απ' τις κυβερνήσεις μας. Εάν δεν αναλάβω την ευθύνη της ενσωμάτωσής της στην εθνική ζωή, ποιός θα το αναλάβει;"

Δεν ήταν ήδη αυτές προτάσεις ενσωμάτωσης;

* Σ' αυτό το σημείο δεν μπορεί κανείς να μη παρατηρήσει την εκπληκτική ομοιότητα αυτής της περί "εκπολιτισμού" συλλογιστικής μ' εκείνη της Βραζιλιάνας Κυβέρνησης το 1969, όταν ξεκίνησε μία γιγαντιαία κινητοποίηση για την Ανάπτυξη της Αμαζονίας, με αποτέλεσμα ένα "λαμπρό μέλλον" καταστροφής για το Παρόν Δάσος και γενοκτονίας για τους Ινδιάνους...

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΒΑΣΗΣ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑΝΗ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΥΑΤΑΜΑ, ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ
ΤΗΣ 25ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ-2ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1988.

Οι συμφωνίες είναι οι ακόλουθες:

1.-ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ.

α)-Η Νικαραγουανή κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι αναγνωρίζει το δικαίωμα των λαών της Ακτής στην αυτονομία που συνίσταται στον καθορισμό της δικής τους πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής, πολιτιστικής, εκπαιδευτικής και θρησκευτικής ανάπτυξης, χωρίς εξωτερική επιβολή, πάνω στα πατροπαράδοστα εδάφη τους και με βάση τις αξίες και τις ιστορικές κι εθνικές τους παραδόσεις, στα πλαίσια του Νικαραγουανού Κράτους.

β)-Στο πνεύμα των συμφωνιών του Εσκιρίφας, η νικαραγουανή κυβέρνηση και η οργάνωση ΥΑΤΑΜΑ δεσμεύονται να προχωρήσουν στο δρόμο της ειρήνης για τη διευθέτηση της σύγκρουσης στην Ακτή. Γι' αυτό το σκοπό, η νικαραγουανή κυβέρνηση, μετά την οριστική συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, θα εγυθελ την είσοδο της ΥΑΤΑΜΑ και των σημερινών ηγετών της στην πολιτική ζωή της χώρας. Δεσμεύεται επίσης ν' αναγνωρίσει και να σεβαστεί πλήρως τις μορφές οργάνωσης που είναι κατάλληλες για τις κοινότητες μας στα πλαίσια της αυτονομίας.

γ)-Η οργάνωση ΥΑΤΑΜΑ δεσμεύεται να συγκαλέσει ένα γενικό συνέδριο των ομάδων βάσης μέσα σε 90 μέρες απ' την υπογραφή επίσημης συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός για την ενίσχυση της ενότητας της οργάνωσης και της διαδικασίας ειρήνευσης.

2.-ΣΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ.

α)-Η νικαραγουανή κυβέρνηση αναγνωρίζει το δικαίωμα των λαών της Ακτής στη γη και στα ύδατα που παραδοσιακά κατείχαν, τα οποία συνιστούν εδάφη απαλλοτριμένα και είναι ένα στοιχείο απαραίτητο για την επιβίωση και την ανάπτυξη τους.

β)-Η κυβέρνηση διαβεβαιώνει ότι αναγνωρίζει το δικαίωμα κοινοτικής ιδιοκτησίας των λαών της Ακτής πάνω στη γη, τα δάση και τα ύδατα μέσα στα εδάφη που παραδοσιακά κατείχαν. Δεσμεύεται να συνάψει συμφωνίες με την αυτόνομη κυβέρνηση της περιοχής για την ορθολογική εκμετάλλευση και την επικαρία των πόρων του υποδάφους και της θάλασσας που θα πρέπει, μέσω μιάς δίκαιης κατανομής να ευνοήσουν την ανάπτυξη της Ακτής και όλης της χώρας.

γ)-Η οργάνωση ΥΑΤΑΜΑ δεσμεύεται, σε συνεργασία με την κυβέρνηση και σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, να προσελκύσει εξωτερικούς πόρους και να ζητήσει την διεθνή τεχνική συνεργασία για την ικανοποίηση των άμεσων αναγκών και για την οικονομική ανάπτυξη της περιοχής. Η κυβέρνηση δεσμεύεται να υποστηρίξει και να ευνοήσει αυτή την διαδικασία.

3.-ΣΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ.

α)-Η κυβέρνηση θα κηρύξει την Ακτή ζώνη εκτακτης ανάγκης και ανοικοδόμησης. Με πρωτοβουλία της ΥΑΤΑΜΑ θα δημιουργηθεί μιά επιτροπή έκτακτης ανάγκης και ανοικοδόμησης. Είναι συμφωνημένο ότι η ΥΑΤΑΜΑ θα συμμετέχει ουσιαστικά σ' αυτή την επιτροπή.

β)-Η κυβέρνηση διαβεβαιώνει την υπευθυνότητά της για την παροχή των απαραίτητων οικονομικών και υλικών πόρων, στο μέτρο των δυνατοτήτων της. Θα συνεχίσει λοιπόν να παρέχει τέτοιους πόρους και θα κάνει περισσότερες προσπάθειες για την ανοικοδόμηση και για την αποκατάσταση των κοινωνικών αγαθών και ιδιοκτησιών που επηρεάστηκαν απ' τον πόλεμο.

γ)-Η κυβέρνηση θα συνεχίσει να ευνοεί και να οργανώνει, μαζί με άλλους οργανισμούς, την άμεση ανθρωπιστική βοήθεια (τροφή, φάρμακα, σπίντια, εργαλεία κλπ) και την παροχή οικονομικών πόρων απ' έξω για την ικανοποίηση αυτών των αναγκών και την ανοικοδόμηση των κοινοτήτων.

δ)-Η κυβέρνηση θα συνεχίσει να εργάζεται μαζί με τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό και άλλες ανθρωπιστικές οργανώσεις για την διευκόλυνση της επανασεγκατάστασης και την παροχή βοήθειας στους εκτοπισμένους και τους πρόσφυγες. Οι οποίοι θα επιστρέψουν άμεσα στις κοινότητες απ' τις οποίες προέρχονται, στο μέτρο του δυνατού. Η ΥΑΤΑΜΑ θα υποστηρίξει επίσης τις προσπάθειες αυτών των οργανισμών. Σε συμφωνία με την ΥΑΤΑΜΑ προτάθηκε η δημιουργία μιάς επιτροπής υποστήριξης στους πρόσφυγες και στους εκτοπισμένους η οποία θ' αποτελείται από εκπροσώπους της κυβέρνησης, της ΥΑΤΑΜΑ, της μοραβικής εκκλησίας, της CEPAD (Ευαγγελική επιτροπή βοήθειας στην ανάπτυξη), της καθολικής εκκλησίας, της SUKAWALA και άλλων εθνικών και τοπικών οργανώσεων.

ε)- Η κυβέρνηση δεσμεύεται να κάνει τ'απαραίτητα διαβήματα για την απόκτηση ενός ραδιοφωνικού σταθμού, που θ'ανήκει στις κοινότητες της περιοχής διαμέσου των οργανώσεών τους και θα λειτουργεί σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους.

4.-ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΤΑΠΑΥΣΗΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ.

α)-Η Νικαραγουανή Κυβέρνηση και η YATAMA συμφωνούν να σταματήσουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην διάρκεια των διαπραγματεύσεων και να συζητήσουν, το αργότερο την 1η Μάρτη μια επίσημη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός στην Ακτή, ανάμεσα στις κυβερνητικές δυνάμεις και τα στρατεύματα της YATAMA για μιά ανανεώσιμη περίοδο 45 ημερών.

β)-Τα δύο μέρη δεσμεύονται ώστε οι αντίστοιχες δυνάμεις τους ν'αποφύγουν κάθε αντιπαράθεση και κάθε πολεμική πρόκληση στην διάρκεια αυτής της περιόδου.

5.-(...)

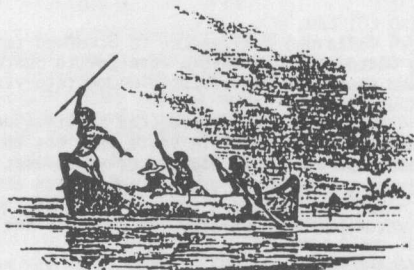
6.-ΕΚΚΡΕΜΗ ΘΕΜΑΤΑ

Τα σημεία βάσης στα οποία δεν υπάρχει ακόμη συμφωνία, περιλαμβάνοντας πλευρές που συνδέονται με την αυτονομία και την εγγραφή των παραδοσιακών γαιών στο κτηματολόγιο, θα είναι το αντικείμενο συζήτησης στις μελλοντικές διαπραγματεύσεις.

ΜΑΝΑΓΚΟΥΑ, 2 Φεβρουαρίου 1988

Για την Νικαραγουανή Κυβέρνηση: Τ. Borges

Για την YATAMA: B. Rivera

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Η. S. WILSON ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΖΕΛΑΥΑ (Απόσπασμα)

Prensamento Propio: Το FSLN αναγνώρισε ότι είχε διαπράξει λάθη. Μπορείτε ν'αναστρέψετε τα γεγονότα που συνετέλεσαν στη δημιουργία τεταμένων σχέσεων μετά τη νίκη της επανάστασης;

Wilson: Μερικά γεγονότα φαινομενικά ανώδυνα, επηρέασαν πολύ τη στάση των νινδιάνικων ομάδων. Για παράδειγμα, οι Σαντινίστας θέλησαν να επιβάλλουν μια οργάνωση όπως οι Σαντινίστικές Επιτροπές Άμυνας (CDS), (...) πίεζαν τους ανθρώπους να οργανώσουν την επίβλεψη των περιοχών, απειλώντας τους ότι αν αρνούνταν, δεν θα τους πουλούσαν τρόφιμα.

Επιπλέον έγιναν μεγάλη λάθη όπως η μεταφορά των νινδιάνων Miskitos που ζούσαν στις όχθες του Río Coco (...) Ήταν ένα σοβαρό σφάλμα (...) Γι'αυτούς το ποτάμι είναι ιερό...

P.P: Στην προβληματική της Ακτής του Ατλαντικού γίνεται λόγος για φυλετικές διαμάχες.

Wilson: Στο Bluefields, οι κρεολοί που είχαν την πολιτική εξουσία την εποχή της Moskitia και την έχασαν μετά την "επανάσταση" στην Νικαραγουά, υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό το FSLN. Σκέφτονταν ότι με την υποστήριξη του θ'ανακατούσαν οριστικά την χαμένη τους εξουσία.

Έτσι, άρχισαν οι διαμάχες. Έγιναν συγκρούσεις ανάμεσα σε ομάδες. Η κυβέρνηση έστειλε εκπροσώπους της να επιβάλλουν την τάξη και οι κρεολοί οι οποίοι, είχαν στο μεταξύ πάρει την εξουσία, παραγκωνίστηκαν. Έτσι άρχισαν ν'αντιμετωπίζουν εχθρικά τους μινάδες της Ακτής του Ειρηνικού. Αλλά από τότε που ξανάρχισε η διαδικασία παραχώρησης αυτονομίας, η κυβέρνηση τους έθεσε επικεφαλής σε οργανισμούς-κλειδιά του Κράτους....

10 Σεπτεμβρίου 1987

Bibliographie

- Le réveil indien en Amérique andine, Alain Labrousse, édition Favre
  - Les Amérindiens et leur extermination délibérée, Félix Reichlen, édition Favre.
  - Indianité, ethnocide, indigénisme en Amérique latine, Gral, édition du CNRS.
  - Nicaragua : les contradictions du Sandinisme, Gral, édition du CNRS.
  - Les Amériques indiennes-le retour à l'histoire, Cristian Rudel, édition Karthala
  - Le volcan nicaraguayen, éditions la découverte.
  - La pensée vivante de Sandino, lettres, textes et correspondance, édition la brèche.
  - Le marxisme en Amérique latine, anthologie de Michael Lowy, édition François Maspéro.
  - Nicaragua : colonialisme et révolution, Diffusion Inti.
  - Nitassinan publication du CSIA BP 101 75 623 Paris cedex 13.
  - Solidarité Guatémala, 67 rue du théâtre 75015 Paris.
  - Ethnies publié par Survival International, 83 rue de Faubourg St Antoine 75011 Paris.
  - Bulletin Amérique Indienne diffusion Inti ne paraît plus.
  - Nicaragua Aujourd'hui publié par le CSN 14 rue de Nantueil 75015 Paris.
  - Envio publication de l'Institut Historique Centro-Américain publié par le CSN même adresse.
  - Agencia Nueva Nicaragua case postal 236 CH 8042 Zurich Suisse.
  - Recherches Amérindiennes au Québec 6742 rue St.Denis, Montréal H2S 2S2 Canada.
  - Anthropologie & Sociétés département d'anthropologie , Université Laval Ste foy, Québec G1K 7P4 Canada.
  - Commando Quintin Lame; guerilla indienne en Colombie, Olga Sanchez Ed.Acratie.
- Η βιβλιογραφία αυτή αφορά και τη μπρασούρα:

Η ΙΝΔΙΑΝΙΚΗ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

Από τον Ιθαγενισμό στην Ινδιανικότητα
Η στάση της λατινοαμερικάνικης Αριστεράς
απέναντι στο κίνημα των Ινδιάνων
ΠΕΡΟΥ, ΒΟΛΙΒΙΑ, ΕΚΟΥΑΝΤΟΡ,
ΚΟΛΟΜΒΙΑ, ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ

"Η ειρήνη δεν θα μπορέσει να βασιλεύσει στην Νικαράγουα όσο οι Ινδιάνοι δεν θα έχουν ξαναβρεί το δικαίωμα στη Γη τους. Σχεδόν όλα τα μη ινδιάνικα κόμματα και οι κυβερνήσεις που είναι αναμεμιγμένες σ' αυτόν τον πόλεμο απωθούν ή αποκρύπτουν αυτό το βασικό δεδομένο. Η Δεξιά και η Αριστερά, αν και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, αντιμετωπίζουν τους Ινδιάνους με τον ίδιο τρόπο: κι οι δυο συντηρούν πολιτικοστρατιωτικά προγράμματα που στοχεύουν στην επιβολή ενός αντι-ινδιάνικου ελέγχου, στην κυριαρχία της ινδιάνικης Γης μας, στην εκμετάλλευση του φυσικού της πλούτου και στην αλλοίωση του τρόπου ζωής μας(...)

Πριν την άνοδο των Σαντινίστας στην εξουσία, ο λαός μας πολέμησε την δικτατορία του Σομόζα και τις ξένες εταιρείες που εκμεταλεύονταν την εργατική του δύναμη κι εξήγαν τις πρώτες ύλες της περιοχής του. Έπειτα, όταν οι Σαντινίστας πήραν την εξουσία, κατέλαβαν στρατιωτικά ένα μεγάλο τμήμα της Γης μας. Με διάταγμα όρισαν ότι οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της θα ελέγχονται στο εξής από το Κράτος και προς όφελος του Κράτους! Η Δεξιά πτέρυγα της αντίστασης στον Σαντινισμό, έχει επίσης το δικό της σχέδιο ελέγχου κι εκμετάλλευσης της Γης Μας και του φυσικού της πλούτου: "Οικονομική ανάπτυξη" κι "ενσωμάτωση". Είτε χωριστά είτε από κοινού, αυτοί οι αντίπαλοι θα μας αρνούνταν τη Γη μας με κάθε τρόπο(...)

Στα τέλη του 1981, δεν μας έμενε παρά η δυνατότητα προσφυγής στη βία κι έτσι αρχίσαμε να υπερασπιζόμαστε το λαό μας και τη γή μας με τα όπλα. Οι μικρές ομάδες αγωνιστών Ινδιάνων πέρασαν σ' αυτό το επίπεδο αγώνα απ' τη στιγμή που καταφέραμε ν' αρπάξουμε όπλα απ' τις σαντινίστικες φρουρές στα εδάφη μας. Το 1982, '83, '84 οι ινδιάνικες δυνάμεις επιτέθηκαν επανειλημμένα στο στρατό των Σαντινίστας. Χωρίς να διαθέτουν σχεδόν καθόλου βαριά όπλα, κατάφεραν να προκαλέσουν μεγάλες φθορές στις σαντινίστικες δυνάμεις κατοχής(...). Πάνω από 35000 Ινδιάνοι της Νικαράγουα αναγκάστηκαν να καταφύγουν στο εξωτερικό (Ονδούρα, Κόστα Ρίκα). Όλοι έφυγαν κατά την διάρκεια των τελευταίων 5 χρόνων σαντινίστικης εξουσίας. Ανάμεσά τους, 11000 τουλάχιστον χωρικοί Μισκίτος που εγκατέλειψαν την περιοχή τους, τις όχθες του Río Coco, από τις 25 Μάρτη 1986. Αυτή η μαζική έξοδος άρχισε όταν τα στρατεύματα των Σαντινίστας έπληξαν με όλμους πολλά χωριά στα οποία εισέβαλαν νύχτα με σοβιετικά τάνκς T.55(...). Λίγους μήνες νωρίτερα, χιλιάδες Μισκίτος που μόλις είχαν μέταναστέψει στην Ονδούρα πήραν άδεια από τους Σαντινίστας να επιστρέψουν στις όχθες του Río Coco. Απ' τις αρχές του 1982 οι Σαντινίστας τους είχαν μαζέψει με τη βία σε απομακρυσμένα κρατικά χωράφια. Τρείς έως επτά χιλιάδες Μισκίτος και Συμπος είναι ακόμα στοιβαγμένοι σε περιοχές που μαστίζονται από τη συγκέντρωση πληθυσμού και τις επιδημικές αρρώστιες, κυρίως στην περιοχή Matagalpa-Jinotega όπου μαζεύουν καφέ για το Κράτος(...):!

Στην Κεντρική Αμερική, οι Ινδιάνοι είναι 6 εκατομμύρια δηλ. το 20% του συνολικού πληθυσμού(...). Αφού προσπάθησαν επί 500 χρόνια να μας αλλάξουν πως είναι δυνατόν οι κυβερνήσεις που κατάγονται από την Ευρώπη να πιστεύουν ότι προτιμάμε να είμαστε πολίτες της Γουατεμάλα, του Σαλβαδόρ ή της Νικαράγουα απ' το να είμαστε Maya, Pipil ή Μισκίτο; (...)"

BROOKLYN RI VERA Απόσπασμα απ' το περιοδικό AKWESASNE NOTES Άνοιξη 1987

Εναλλακτικές Εκδόσεις 3